

Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΟΡΙΑ

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΔΕ ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΣΥΝΟΡΑ

συνλόγυ κειμένων

Ιωάννινα
Ιούνιος 2012

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Είμαστε αντιφασίστριες και αντιφασίστες που κατοικούν στα Γιάννινα και αντιστέκονται καθημερινά στον κοινωνικό εκφασισμό που βιώνουμε.

Είμαστε άτομα που θεωρούμε τους μετανάστες και τους πρόσφυγες κομμάτι αυτής της κοινωνίας, γείτονες, φίλους/ες, συνάδελφους/ες, συναγωνιστές/στριες. Είμαστε **υτόπιοι απ' όλο τον κόσμο** και είμαστε από εδώ γιατί μένουμε όλοι/ες εδώ.

Στη συνείδησή μας οι ψευδείς διαχωρισμοί του έθνους - κράτους ανάμεσα σε εθνικά καθαρούς/ες και βρώμικους αλληλοδαπούς μας εξοργίζει. Αντίπαλοί μας είναι οι διαχωρισμοί και οι εκφραστές τους.

Διοργανώνουμε αυτή την εκδήλωση – συζήτηση στην κεντρική πλατεία των Ιωαννίνων για να δώσουμε το λόγο σε αυτούς/ες που οι από πάνω και τα τσιράκια τους τον αφαιρούν.

Στόχος μας είναι να ακουστούν οι φωνές αυτών που δέχονται επίθεση και διώκονται για πράγματα που δεν τους αναλογούν και να διαhlύσουμε μερικούς εθνικούς και άηλους μύθους σχετικά με τη μετακίνηση ανθρώπων από χώρες της Αφρικής και της Ασίας προς τη Δύση.

Στόχος μας είναι να καταστήσουμε σαφές ότι τη βαρβαρότητα οφείλουμε να την επιστρέφουμε συλλογικά σε αυτούς/ες που την προκαλούν και να μην προσπαθούμε ατομικά να τη μεταβιβάσουμε στο/η διπλανό/ή μας ή σε αυτόν που έτυχε να βρίσκεται από κάτω μας, σώζοντας έτσι το τομάρι μας.

Πιστεύουμε ακράδαντα ότι ο μόνος πόλεμος που πρέπει να διεξαχθεί είναι ενάντια στην εξαθλίωση και σε αυτούς/ες που τη γεννάνε και όχι ενάντια στους εξαθλιωμένους/ες.

Η συλλογή των παρακάτω κείμενων δεν είναι αποτέλεσμα συνδιαμόρφωσης των «υτόπιων από όλο τον κόσμο», αλλή εκφράζουν αυτούς/ες που τα υπογράφουν.

Κυκλοφόρησε στην πόλη των Ιωαννίνων τον Ιούνιο του 2012, σε 1000 αντίτυπα, ως συνοδευτικό έντυπο υλικό της εκδήλωσης-συζήτησης της 23ης Ιούνιο 2012.

Κείμενο ανήλικων προσφύγων “Κέντρου Παιδικής Μέριμνας Αρρένων Κόνιτσας”

Είμαστε μια ομάδα νεαρών αφρικανών που διαμένει στην Ελλάδα, διεκδικώντας διεθνή προστασία. Γράφουμε αυτό το κείμενο για να σας γνωστοποιήσουμε (με τα δικά μας λόγια) τις καταστάσεις που αντιμετωπίζουμε και τον τρόπο που βιώνουμε όλο αυτό το φαινόμενο της κρίσης. Απευθυνόμαστε στον κάθε ένα που μπορεί να συμπαρασταθεί ή να νιώθει πως τον αφορά το πρόβλημά μας, δηλαδή σε όλους όσους δεν είναι τυφλωμένοι από εθνικιστικές ιδεολογίες.

Ήρθαμε πρόσφατα σε αυτή τη χώρα για να γλιτώσουμε από πολιτικές, εθνικές ή θρησκευτικές διαμάχες που απειλούν τις ζωές μας. Η ανθρώπινη ζωή στις περιοχές μας έχει τεθεί σε κίνδυνο. Κάθε μέρα υπάρχει ένα συναίσθημα πλήρους ανασφάλειας για το αν θα είμαστε ζωντανόι την επόμενη μέρα. Κατά τη διάρκεια αυτής της κατάστασης κρίσης, κάποιοι από εμάς πέφτουν θύματα πρακτικών όπως το trafficking ανηλίκων ή η υποχρεωτική παιδική εργασία για πενιχρό ή και καθόλου μεροκάματο, και μάλιστα μέσα σε εμπόλεμες ζώνες. Πιστεύουμε ότι κάθε άνθρωπος που θα είχε τη δυνατότητα να ξεφύγει από αυτές τις συνθήκες θα έκανε το ίδιο με εμάς.

Στο ταξίδι μας προς τα ευρωπαϊκά σύνορα αντιμετωπίσαμε μακρινές επικίνδυνες διαδρομές στη θάλασσα, έπρεπε να περάσουμε σύνορα σε ναρκοθετημένες περιοχές και να περπατήσουμε πολλές ώρες ώστε να συλληφθούμε και να οδηγηθούμε σε φυλακές κράτησης.

Στη συνάντησή μας με τις τοπικές αρχές αντιμετωπίζουμε τη βιαιότητα της αστυνομίας, φιλικές προκαταλήψεις και γραφειοκρατία. Όταν κυκλοφορούσαμε ανάμεσα στον πληθυσμό της Αθήνας, δεχτήκαμε περιφρόνηση, επιθέσεις από φασίστες και τα σκυλιά τους, μείναμε σε ερειπωμένα σπίτια που κατέρρεαν στα κεφάλια μας, έπρεπε να ψάχνουμε για φαγητό στα σκουπίδια ή να περιμένουμε στην ουρά σε φιλανθρωπικά συσσίτια (1 γεύμα την ημέρα) και να καταπιézουμε τις σωματικές μας ανάγκες. Θυμώσαμε και απελπιστήκαμε σε σημείο αδιανόητο για οποιονδήποτε στον ανεπτυγμένο κόσμο. Μοιάζει αυτό με «δημόσιο εχθρό», όπως προσπαθούν να μας παρουσιάσουν τα εθνικιστικά κόμματα για να μας αποξενώσουν τελείως από την υπόλοιπη ελληνική κοινωνία;

Αυτή τη στιγμή περιμένουμε να διεκπεραιωθούν τα αιτήματά μας και είμαστε αρκετά τυχεροί που έχουμε ένα ασφαλές μέρος να κοιμηθούμε, φαγητό, βασική υγιεινή, ρούχα και κάποια μαθήματα γλώσσας, πράγματα καθόλου ευκαταφρόνητα. Ωστόσο υπάρχει απόλυτη έλλειψη προοπτικών για το μέλλον μας, καθώς δεν υπάρχει κανένα σχέδιο για το πώς θα ενταχθούμε στα σχολεία ή σε οποιοδήποτε εκπαιδευτικό σύστημα που θα μπορούσε να μας προσφέρει τη δυνατότητα να αγωνιστούμε για ένα εισόδημα και μια ζωή στηριγμένη στα πόδια μας. Στο μεταξύ κάποιοι από εμάς ενηλικιώνονται και βγαίνουν εκτός της «ομπρέλλας προστασίας» αυτού του συστήματος. Μέσα σε μια νύχτα μετατρέπομαστε σε «ιθαθρομετανάστες» και πρέπει να απελαθούμε ως τέτοιοι. Αυτό το βρίσκουμε παράλογο!

Ωστόσο δε θα έπρεπε οι άνθρωποι να βλέπουν το αίτημα μας για το δικαίωμα μας στην εκπαίδευση σαν άμεση απειλή στο επίπεδο ζωής τους. Δε ζητάμε να αποσπάσουμε καμία χρηματοδότηση από το οικονομικά παράλυτο ελληνικό κράτος, καθώς υπάρχουν ήδη ευρωπαϊκά κονδύλια για τους πρόσφυγες και ειδικά για τους νέους, όπως και πλάνα ανάπτυξης, που θα ωφελούσαν τους πάντες αν τίθεντο σε εφαρμογή.

Το βασικό μας πρόβλημα σε καθημερινό επίπεδο είναι το άτυπο Apartheid που βιώνουμε στον άμεσο περίγυρο μας, το οποίο συνοψίζεται στο να μας αποκαλούν «μαύρε» αντί για το όνομά μας, έλληνες άνθρωποι που μας ξέρουν εδώ και καιρό. Παράλληλα, ο τοπικός τύπος μας παρουσιάζει ως φορείς ιών. Αυτό το γεγονός είχε σαν αποτέλεσμα ο ντόπιος πληθυσμός -ο

οποίος έτσι και αλλιώς απέφευγε την επαφή μαζί μας εξ' αιτίας των φυλετικών προκαταλήψεων-, τώρα να μας αντιμετωπίζει ακόμα περισσότερο σαν «πηγή μόλυνσης» και να απαγορεύει ανοιχτά στα παιδιά του να έρθουν κοντά μας και να επικοινωνήσουν μαζί μας. Αυτό προστίθεται σε μια συμπεριφορά ντόπιων, οι οποίοι μας αντιλαμβάνονται ως δαίμονες και όχι σαν ανθρώπους και σταυροκοποούνται στη θέα μας.

Αυτό είναι καθαρή δήλωση ότι μας βλέπουν σαν κατώτερους και αυτό μας πονάει. Είναι μια προφανής αδικία, αφού είμαστε και εμείς άνθρωποι, παιδιά και νέοι, όπως τα δικά τους παιδιά και οι νέοι τους. Έχουμε και εμείς γνώσεις, ταλέντα και δεξιότητες και, αν μας επιτραπεί να λειτουργήσουμε μέσα σε αυτή την κοινωνία, θα είναι για το όφελος όλων μας.

Απαιτούμε οι άνθρωποι να μας αντιμετωπίζουν σαν ανθρώπινα όντα και να σταματήσει αυτή η αρνητική προδιάθεση χωρίς λόγο απέναντι μας.

Ζητάμε το σχεδιασμό δίκαιης πολιτικής από την πηλερά του ελληνικού κράτους και της Ε.Ε., ώστε να μας αποδοθεί το δικαίωμα για κανονική εκπαίδευση και ένταξη στην αγορά εργασίας.

Νέοι Πρόσφυγες από τις Υποσαχάριες Χώρες

Συνέντευξη με τον Β.Β., ανήλικο πρόσφυγα του "Κέντρου Παιδικής Μέριμνας Αρρένων Κόνιτσας"

Γιατί έφυγες από τη χώρα σου;

Για να επανενωθώ με τον πατέρα μου, που βρισκόταν ήδη στην Ευρώπη από καιρό.

Τι βίωσες από τότε που πέρασες τα σύνορα για Ελλάδα;

Έμεινα στη φυλακή για δύο μήνες. Ήταν σε ένα κέντρο κράτησης με έξι κελιά και έπρεπε να μείνω σε ένα κελί με 150 άτομα. Υπήρχαν ενήλικοι, οικογένειες με μικρά παιδιά εκεί μέσα και ο καθένας κοιμόταν οπουδήποτε έβρισκε, στο πάτωμα, ή με άλλα τέσσερα με πέντε άτομα στο ίδιο κρεβάτι. Κατά καιρούς μας έφερναν φαγητό αλλά δεν ήταν αρκετό για όλους. Περίπου 50 άτομα κάθε φορά δεν είχαν φαγητό να φάνε και έπρεπε να παρακαλούν τους άλλους να μοιραστούν μικρές ποσότητες φαγητού μαζί τους και μετά να κοιμηθούν νηστικοί για να ξεχάσουν την πείνα τους. Κάποιες φορές, αρκετοί δικηγόροι θέλησαν να μας επισκεφθούν για να δουν πώς ζούμε, αλλά η αστυνομία δεν τους άφησε να μπουν. Μια φορά, όταν κατάφερα να συναντηθώ με μια γυναίκα δικηγόρο, μου έδωσε το όνομά της και το τηλέφωνό της και με παρότρυνε μην το δείξω σε κανέναν για να μην ξέρει η αστυνομία ότι είχα επαφή μαζί της. Η αστυνομία δέρνει ανθρώπους εκεί. Μας χτυπούσαν. Κλαίγαμε για φαγητό, ρωτούσαμε γιατί δεν μας δίνουν φαγητό και αυτοί έρχονταν με τα γκλιομπ, ρωτούσαν ποιος μίλησε και μας έδερναν. Λένε ότι δεν δέρνουν ανήλικους αλλά το κάνουν. Εμένα με έδειραν αρκετές φορές εκεί. Όταν τους ρωτούσαμε πότε θα μας αφήσουν, μας κορόιδευαν και μας απαντούσαν "Δευτέρα, Τρίτη..." ώστε να μας μειώσουν. Αυτό το κάνανε κάθε μέρα, κάθε βδομάδα. Δύο μήνες αργότερα έβαλαν 50 άτομα σε ένα λεωφορείο και μας έφεραν στο κέντρο της Κόνιτσας.

Ποιες είναι οι εμπειρίες σου από την Κόνιτσα μέχρι στιγμής;

Όταν έφτασα στην Κόνιτσα, προσπάθησα να ξεκινήσω τη διαδικασία να συναντήσω τον πατέρα μου που βρίσκεται σε άλλη ευρωπαϊκή χώρα. Πήγαινα κάθε μέρα στο γραφείο της διοίκησης, αλλά δεν ένιωθα ευπρόσδεκτος. Το θέμα μου πιάστηκε από την πρώτη μέρα. Πήγαινα να ρωτήσω αν είχαν υποβάλει την αίτησή μου για οικογενειακή επανένωση με τον πατέρα μου και οι απαντήσεις που έπαιρνα από το προσωπικό ήταν κάπως έτσι: «Φύγε από εδώ μαύρε! Δεν επιτρέπεται να εισέρχεσαι στο γραφείο της διοίκησης!» Αυτό συνέβαινε για τρεις μήνες. Τώρα έχει αλλάξει λίγο, αλλά ακόμα δεν έχω πάρει μια ξεκάθαρη απάντηση. Όποτε με ρωτάει ο πατέρας μου στο τηλέφωνο σχετικά με τη διαδικασία της αίτησης μου μπορώ μόνο να του απαντήσω ότι δεν έχω ιδέα. Κάποιοι από το προσωπικό του κέντρου μού απευθύνονται αποκαλώντας με «μαύρο» σε κάθε περίπτωση. Όλη την ώρα μας αποκαλούν μόνο «μαύρους» και αγνοούν τα ονόματά μας. Τελευταία μου ζήτησαν να τους βοηθήσω με κάτι, λέγοντάς μου: «Ε, μαύρε, έλα εδώ!» Απάντησα «Όχι, δε σας βοηθάω αν δε με πείτε με το όνομά μου. Δε με λένε "μαύρο". Μέχρι τώρα θα έπρεπε να ξέρετε ότι το όνομά μου είναι...». Μια μέρα, μια από τις δασκάλες μας μου ζήτησε να πάω μια βόλτα μαζί της στο χωριό και πήγα. Αλλά καθώς περπατούσαμε, οι άνθρωποι τριγύρω άρχισαν να μας κοιτούν με μοχθηρότητα, να μας δείχνουν με το δάχτυλο και να κάνουν το σταυρό τους λέγοντας: «Κοίτα έναν μαύρο!» Την ίδια αντίδραση είχα και από κάποιον που έκανε το σταυρό του μόλις με είδε και άλλαξε θέση στο λεωφορείο από Κόνιτσα προς Γιάννενα, έτσι ώστε να μη κάτσει δίπλα μου. Έτσι συμβαίνει όταν τους πλησιάζουμε για να τους γνωρίσουμε και να κάνουμε παρέα, φεύγουν. Αν καθίσουμε στα παγκάκια στην κεντρική πλατεία κοντά στους ντόπιους νέους, σηκώνονται και πηγαίνουν αλλού. Έτσι, μετά από κάποιες φορές που προσπάθησα να πάω βόλτα και να τους πλησιάσω, παράτησα την προσπάθεια. Με πληγώνει και προτιμώ να μην εκθέτω τον εαυτό μου σε αυτό πια. Αυτό που με σημάδεψε πιο πολύ από άποψη ρατσιστικής συμπεριφοράς εδώ στην Ελλάδα ήταν το ταξίδι μου με λεωφορείο από τα Γιάννενα στην Αθήνα. Κανείς δεν ήθελε να κάτσει κοντά μου στο λεωφορείο! Συμπτωματικά, μια παρέα έξι κοριτσιών είχε εισιτήρια δίπλα στη θέση μου, αλλά πήγαν στον οδηγό του λεωφορείου και του ζήτησαν να τους αλλάξει θέση ώστε να βρίσκονται σε «ασφαλή απόσταση». Ο οδηγός τους είπε να κατέβουν από το λεωφορείο αν δεν άντεχαν να κάθονται εκεί, καθώς εγώ είχα αγοράσει το εισιτήριο μου πριν από αυτές. Έτσι, κατέβηκαν από το λεωφορείο και διαπραγματεύτηκαν στο σταθμό και κατάφεραν έτσι να αλλάξουν θέση και να κάτσουν ακόμα πιο μπροστά στο λεωφορείο. Εκείνη τη μέρα πληγώθηκα τόσο πολύ που έκλαψα. Είπα στον πατέρα μου στο τηλέφωνο ότι δεν ήθελα πια να μείνω σε αυτή τη ρατσιστική χώρα. Προτιμούσα ακόμα και να γυρίσω στην πατρίδα μου...

Συνέντευξη με τον Κ.Β., ανήλικο πρόσφυγα του "Κέντρου Παιδικής Μέριμνας Αρρένων Κόνιτσας"

Γιατί έφυγες από τη χώρα σου;

Όλα άρχισαν το 2009 όταν έγιναν εκλογές στη χώρα μου. Ο πατέρας μου ήταν αρχηγός μιας πολιτικής παράταξης και επεδίωκε να γίνει πρόεδρος της χώρας. Έγιναν οι πρώτες εκλογές και η παράταξη του πατέρα μου βγήκε πρώτη αλλά δεν είχε το απαιτούμενο ποσοστό για να σχηματίσει κυβέρνηση. Μέσα σε 15 μέρες έπρεπε να γίνουν δεύτερες εκλογές, αλλά αργούσαν να γίνουν λόγω της πίεσης από την Ευρώπη και την Αμερική, οι οποίες ήθελαν κάποιον άλλο για πρόεδρο της Γουινέας. Πριν γίνουν οι εκλογές, ένα βράδυ ήρθαν στο σπίτι μας οχτώ αυτοκίνητα με στρατιώτες και σκότωσαν τον πατέρα μου και τον αδερφό μου. Νόμιζα ότι μαζί τους ήταν και η μητέρα μου και ότι σκότωσαν και εκείνη. Τελικά όμως η μητέρα μου δεν ήταν μέσα στο σπίτι

και γλιτώσε. Εγώ ήμουν σε ένα άλλο σπίτι απέναντι και όταν ήρθαν οι στρατιώτες κατάλαβα τι συνέβαινε, αλλά οι άνθρωποι που ήταν κοντά μου δεν με άφησαν να πάω στο σπίτι μου. Αφού τους σκότωσαν, έβαλαν φωτιά και έκαψαν το σπίτι μου. Το βράδυ αυτό έμεινα στο σπίτι ενός φίλου του πατέρα μου. Ξέροντας ότι με αναζητούν και αν με βρουν θα με σκοτώσουν, ο φίλος του πατέρα μου με έκρυψε για μερικές μέρες και μετά με πήγε στο λιμάνι. Έμεινα εκεί μέχρι τα μεσάνυχτα, όπου με άφησε με κάποιον άντρα που δεν ήξερα και μου είπε να κάνω ό,τι μου λείει. Αυτός ο άντρας, αφού κάναμε γύρους έξω απ' το καράβι, με έβαλε μέσα και με έκρυψε καλά. Εκεί ήταν και άλλα παιδιά. Έμεινα εκεί πολύ καιρό. Δεν ξέρω ακριβώς πόσο γιατί δεν ήξερα πότε ήταν μέρα και πότε νύχτα. Μας έφερνε λίγο ψωμί και λίγο νερό. Μια μέρα ήρθε και μας είπε ότι ήμασταν στην Τουρκία και τα μεσάνυχτα μας έβγαλε από το καράβι και μετά από μισή ώρα ήρθε ένα αυτοκίνητο και μας πήγε στην Κωνσταντινούπολη. Όταν σταμάτησε το αυτοκίνητο, ήρθε κάποιος και με φώναξε. Αυτός μου είπε ότι ήξερε τα πάντα για μένα, τον πίστεψα και τον ακολούθησα. Πήγαμε στο σπίτι του, έμεινα σπίτι του για μια βδομάδα και μετά μου είπε ότι θα με στείλει στην Ελλάδα.

Τι βίωσες από τότε που πέρασες τα σύνορα για Ελλάδα;

Ένα βράδυ ήρθε ένα λεωφορείο και μαζί με 65 περίπου παιδιά άρχισε το ταξίδι. Μετά από 6-7 ώρες ταξιδιού μας άφησε και μας είπαν ότι θα συνεχίσουμε με τα πόδια. Περπατήσαμε περίπου 6 ώρες και φτάσαμε στα σύνορα απ' όπου περάσαμε μέσα από ένα μικρό ποτάμι. Μετά περπατήσαμε άλλα 45 λεπτά και μας έπιασαν οι στρατιώτες που ήταν εκεί. Ήρθε η αστυνομία και μας μετέφεραν σε ένα χώρο σαν φυλακή, όπου μας ρώτησαν πολλά πράγματα. Μας έδωσαν ένα χαρτί και πήγα να πάρω το τρένο και έφυγα για Αθήνα. Όταν έφτασα δεν ήξερα πού να πάω και προσπάθησα να ζητήσω βοήθεια. Ένας άνθρωπος μόνο μου είπε να πάω στην πλατεία Αμερικής, όπου θα έβρισκα άλλους αφρικανούς. Πήγα εκεί και κάποιοι αφρικανοί με βοήθησαν και με πήγαν σ' ένα εγκαταλελειμμένο σπίτι. Εκεί κάθε εβδομάδα ερχόταν η αστυνομία και μας έλεγε να φύγουμε απ' αυτό το χώρο. Έμεινα περίπου ένα μήνα και μια μέρα με έπιασε η αστυνομία λέγοντάς μου ότι το χαρτί που είχα ήταν μόνο για ένα μήνα και τώρα θα πάω φυλακή. Επειδή όμως ήμουν ανήλικος έμεινα μόνο 3 μέρες και μετά με πήραν από το Ελληνικό Συμβούλιο για τους Πρόσφυγες, απ' όπου μου είπαν ότι θα με στείλουν σε ένα κέντρο φιλοξενίας. Μετά από 3 μέρες με πήγαν στο ΚΤΕΛ και πήγα στην Κόνιτσα.

Ποιες είναι οι εμπειρίες σου από την Κόνιτσα μέχρι στιγμής;

Ο πρώτος άνθρωπος που συνάντησα εκεί μου είπε ότι εκεί δεν είναι καλό κέντρο και δεν θα έχω τίποτα, γι' αυτό καλύτερα να φύγω, αλλά εγώ ήθελα να μείνω για να έχω τουλάχιστον ροζ κάρτα και να μάθω ελληνικά. Μέσα στο κέντρο τα πράγματα δεν είναι ρόδινα. Έχουμε ένα κρεβάτι, φαγητό το οποίο δεν μας φτάνει και αν κάποιος αρρωστήσει πρέπει να περιμένει 1- 2 μήνες για να πάει στο γιατρό. Δεν μας παίρνουν καλά παπούτσια και ρούχα, σε κάθε δωμάτιο έχουμε μια οδοντόκρεμα για οχτώ παιδιά και γενικά η ζωή είναι δύσκολη. Στην Κόνιτσα μόνο ένας στους 100 είναι καλός. Οι άλλοι είναι ρατσιστές και μας κοιτάζουν σαν να μην είμαστε άνθρωποι. Πολλοί, αν και ξέρουν τα ονόματά μας, μας φωνάζουν «μαύρους». Μένω στο κέντρο ένα χρόνο και δεν έμαθα καμία τέχνη. Έμαθα μόνο την ελληνική γλώσσα. Σε λίγο θα φύγω απ' αυτό το κέντρο και δεν ξέρω τι θα κάνω γιατί δεν έμαθα καμία τέχνη ώστε να δουλέψω κάπου. Αυτό που έχω κερδίσει μόνο είναι η ελληνική γλώσσα, αλλά δεν ξέρω πώς μπορεί να με βοηθήσει. Στην Κόνιτσα δε νιώθω καθόλου ότι ανήκω κι εγώ στην κοινωνία. Αντίθετα στα Γιάννενα έχω πολλούς και καλούς φίλους. Φεύγοντας απ' το κέντρο δε θα σκεφτώ ότι δεν πήρα τίποτα απ' αυτό, καθώς εκεί έμαθα ότι ζει η μητέρα μου και εκεί έμαθα την ελληνική γλώσσα. Αυτά θα τα έχω πάντα στο μυαλό μου.

Κείμενο Σενεγαλέζων Μεταναστών

Είμαστε μία ομάδα αφρικανών μεταναστών, πιο συγκεκριμένα σενεγαλιέζων, που έφτασε στην Ευρώπη από διαφορετικούς δρόμους της Ελλάδας. Η άφιξη μας είχε λίγο πολύ ως στόχο τη βελτίωση των συνθηκών της ζωής μας, η οποία οδηγούνταν όλο και περισσότερο στην καταστροφή στη χώρα μας. Πρέπει να σας ενημερώσουμε ότι σε διάφορες αφρικανικές χώρες, όπως και στη δική μας, δεν υπάρχουν εγγυήσεις μιας κοινωνικής μέριμνας όπως θα είχαμε ανάγκη, αφού -κυρίως σε οικονομικό επίπεδο- επικρατεί η ληηλασία των πλουτοπαραγωγικών πηγών, η διαφθορά και η καταλήστευση που οργανώνεται από την ελίτ και τους πολιτικούς.

Θεωρούσαμε ότι ερχόμενοι στις μεγάλες πόλεις θα μας υποδέχονταν σαν πρόσφυγες, αλλά λίγες μόνο μέρες αρκούν για τον καθένα από εμάς ώστε να καταλάβει ότι βρίσκεται μπροστά σε μία ψευδαίσθηση. Η καθημερινότητα μας συνοψίζεται στην αναζήτηση της επιβίωσης. Το όνειρο εξαφανίστηκε και τη θέση του πήρε μία πραγματικότητα τρομακτική. Δεν μπορούμε να βρούμε τίποτα για να δουλέψουμε σωστά και με αξιοπρέπεια, είμαστε υποχρεωμένοι να περιπλανώμαστε στους δρόμους και να πουλάμε. Το να πουλάμε στο δρόμο ήταν η χειρότερη λύση που μπορούσαμε να φανταστούμε πριν έρθουμε στην Ελλάδα. Η δημοτική αστυνομία έχει εξαπολύσει κυνηγητό εναντίον μας. Διωγμοί, εξευτελισμοί, κατασχέσεις της πραμάτειας μας, ανυπόστατες κατηγορίες μέχρι και φυλάκιση. Δε θα ξεχάσουμε την παρανοϊκή αντίδραση της συντριπτικής πλειοψηφίας του ελληνικού πληθυσμού εναντίον μας.

Όλες αυτές οι δύσκολες συνθήκες οδήγησαν κάποιους από εμάς στα θερμοκήπια στο Καλλιπάκι το καλοκαίρι του 2010. Η ιστορία εκεί είναι όπως και στα Γιάννινα, ανθρώπινη εκμετάλλευση κατ' εξακολούθηση, τέσσερις μήνες δουλειάς κάτω από απάνθρωπες συνθήκες, απλήρωτοι και μία απεργία πείνας¹ μέχρι το όριο για να κερδίσουμε τα δεδουλευμένα μας. Οπότε τίθεται το ερώτημα μετά από αυτή την περιπέτεια τι μπορούμε να κάνουμε για να επιβιώσουμε. Χωρίς καμία ευκαιρία για δουλειά είμαστε αναγκασμένοι να προσπαθούμε να πουλήσουμε στο δρόμο. Και αυτό επίσης κάτω από την πίεση των εμπόρων και της δημοτικής αστυνομίας, που ξαναρχίζει το κυνηγητό με την πρόφαση ότι είμαστε εμείς η αιτία που κλείνουν τα μαγαζιά. Γεγονός παράλογο αφού όλοι ξέρουμε ότι κλείνουν μαγαζιά με ρούχα και καφετέριες, αλλά εμείς δεν πουλάμε ούτε ρούχα ούτε καφέ.

Το χειρότερο έφτασε όταν η κατάληψη που μένουμε εδώ και πολύ καιρό, σχεδόν μετά το τέλος της απεργίας πείνας, δέχτηκε επίθεση και σφραγίστηκε από την αστυνομία (26/05/2012). Να αναφέρουμε ότι μέχρι τώρα δεν έχουμε προκαλέσει κανένα πρόβλημα που θα μπορούσε να αποτελέσει αλληλοθι για να μας διώξουν από το σπίτι μας, ούτε κλοπές, ούτε καβγάδες, ούτε φασαρία, πόσο μάλλον επιθετικότητα ή εγκλήματα. Επίσης πρέπει να ξέρετε ότι το κτίριο που καταλάβαμε και κατοικούμε ήταν σε απαράδεκτη κατάσταση, βρώμικη και ανθυγιεινή. Είναι με τη δική μας δουλειά και τα δικά μας μέσα που έχουμε επιτύχει να το μετατρέψουμε λίγο λίγο σε κατοικήσιμο χώρο, το ίδιο και όσον αφορά τον περιβάλλοντα χώρο τον οποίο καθαρίζουμε από χόρτα και σκουπίδια. Είναι για τα παραπάνω όπου μας επιτρέπεται να ζητάμε την αλληλεγγύη σας, ώστε να γυρίσουμε όσο το δυνατόν συντομότερα στο σπίτι μας...

Νομάδες των Πόλεων

¹ Στις 10 Δεκέμβρη 2010 οι Σενεγαλέζοι εργάτες των θερμοκηπίων «Τζαρτζούλης» ξεκινάνε απεργία πείνας μπροστά ακριβώς από το κτίριο της Νομαρχίας Ιωαννίνων διεκδικώντας τα δεδουλευμένα μηνών. Ύστερα από 10 μέρες αγώνα δικαιώνονται.

Κείμενο της ομάδας "Πολύχρωμος Πίνακας"

ΜΙΛΑΜΕ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΕ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Τα τελευταία χρόνια όλο και περισσότεροι άνθρωποι εξαναγκάζονται να εγκαταλείψουν τις χώρες καταγωγής τους. Πολιτικές συγκρούσεις, πολιτικές και στρατιωτικές δικτατορίες, οικονομική εξαθλίωση, καταστάσεις που καθιστούν μη βιώσιμη την καθημερινότητά τους οδηγούν στο μονόδρομο της μετανάστευσης. Προσπαθώντας να βρουν έναν καλύτερο τόπο διαμονής, θεωρούν την Ελλάδα και την Ευρώπη ως την ιδανική λύση στην αθλιότητα που βιώνουν. Μάλιστα, η Ελλάδα λόγω της γεωγραφικής της θέσης αποτελεί σύνδεσμο της Ευρώπης με τις υπόλοιπες ηπείρους. Κάποιοι μετανάστες στοχεύουν να κάνουν μια καινούρια αρχή εδώ, κάποιοι άλλοι αναζητούν την έξοδό τους προς τη δυτική Ευρώπη, λόγω όμως των συνθηκών που έχουν υπογράψει οι ελληνικές κυβερνήσεις (Δουβλίνο II) αυτή καθίσταται αδύνατη. Προσπαθώντας να προσαρμοστούν στα καινούρια δεδομένα έρχονται αντιμέτωποι με τις ρατσιστικές διαθέσεις κομματιών της ελληνικής κοινωνίας όπως και της οικονομικής εκμετάλλευσης που τους επιβάλλεται από την άρχουσα τάξη.

Η εκμάθηση ελληνικών στους μετανάστες χρειάζεται για να επικοινωνήσουν με φίλους και γνωστούς, για τις συναλλαγές τους με τις δημόσιες υπηρεσίες, για τη διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους από το κράτος και το εκάστοτε αφεντικό τους, για να κάνουν μια σειρά από δουλειές, για να είναι ισότιμα μέλη αυτής της κοινωνίας.

Οι φασιστικές επιθέσεις, οι ρατσιστικές λογικές, τα πογκρόμ και η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο μας βρίσκουν εκδιαμέτρου αντίθετους και αντίπαλους. Αξίες μας είναι η ισότιμη συμμετοχή του ανθρώπου στην κοινωνική πραγματικότητα ανεξάρτητα από φυλετικούς, ταξικούς, έμφυλους, θρησκευτικούς και εθνικούς διαχωρισμούς που κάποια νοσηρά μυαλά μεθοδευμένα δημιουργούν. Ορμώνουμε από τα παραπάνω και γνωρίζοντας ότι τα συλλογικά εγχειρήματα, τα οποία δρουν αδιαμεσολάχιστα, όπως και η αλληλεγγύη μεταξύ των λαών είναι τα όπλα που θα μας προασπίσουν απέναντι σε φασίστες, ρατσιστές και εκμεταλλευτές ανθρώπων. Πιστεύουμε πως έχει σημασία και η έμπρακτη αλληλεγγύη και υποστήριξη των μεταναστών στην καθημερινότητά τους.

Αποφασίσαμε λοιπόν τη δημιουργία της ομάδας «Πολύχρωμος Πίνακας» για τη διδασκαλία της ελληνικής γλώσσας, χωρίς αμοιβή, στους μετανάστες. Στόχος μας είναι η ισότιμη αλληλεπίδραση μεταξύ μαθητών και δασκάλων, καθώς δεν αποδεχόμαστε την ιεραρχία που υπάρχει στα συμβατικά σχολεία.

Με γνώμονα αυτά τα χαρακτηριστικά καλούμε όποια/ον θέλει να συμμετάσχει σε αυτό το εγχείρημα με τον τρόπο που θεωρεί ότι μπορεί να συμβάλει.

Η Αλληλεγγύη είναι το όπλο των λαών σε όποια επίθεση και αν δεχόμαστε από το Κράτος και το Κεφάλαιο.

Ο φασισμός δεν έχει καμία θέση στις γειτονιές μας και τις ζωές μας.

**Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΟΡΙΑ
Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΔΕ ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΣΥΝΟΡΑ**

ομάδα

πολύχρωμος πίνακας

policromospinakas@gmail.com

Κείμενο από τους/τις

“Μπάσταρδοι/ες απ’ την καπιταλιστική κόλαση*”

**ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΠΟΙΗΜΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΣΥΝΕΙΔΗΤΟΥΣ
ΡΑΤΣΙΣΤΕΣ ΤΡΙΓΥΡΩ ΜΑΣ ΚΑΙ ΜΕΣΑ ΜΑΣ.
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΑΝΙΒΑΛΩΝ.**

Τελευταία, μέσα σε χρονικό διάστημα ρεκόρ, κρατικές και παρακρατικές μεθοδεύσεις από κοινού με τους εξυπηρετητές τους τα media έχουν καταφέρει να ελευθερώσουν το κτήνος που παραδοκούσε μέσα στα μυαλά εκατοντάδων φοβισμένων μικροαστών που τελούν σε ιστορική και πολιτική αφασία, σε μια Ελλάδα που καταρρέει, με το δημόσιο λόγο να βρίθεται από ρατσιστικά ιδεολογήματα που αποτελούν πλέον τη βάση της συνεννόησης των πολιτών στο φάσμα ενός «αυτονόητα» αναγκαίου πατριωτισμού. Μέσα σε μια όλο και πιο εχθρικά μεταστρεφόμενη κοινωνία, η κακοποίηση και οι δολοφονίες μη δυτικών αλληλοδαμών μετατρέπονται σε εθνικό σπορ, πράξεις ηρωικού καθήκοντος, και καταχειροκροτούνται από τα πλήθη των «αυτοπτών μαρτύρων» της αστικής ζούγκλας. Μέσα σ’ αυτό το σκηνικό, πρόσφυγες, μετανάστες/τριες και αλληλεγγυοί/ες σ’ αυτούς καλούνται διαρκώς ν’ αποηγοηθούν και να ελιχθούν ώστε ν’ ανταπεξέλθουν για την επιβίωσή τους μέσα σε μια μέγγενη, που κάθε μέρα γίνεται όλο και πιο ασφυκτική.

As δούμε όμως κάποιες από τις πιο διαδεδομένες βασικές παρανοήσεις που στηρίζουν την πλέον καθημερινή μαζική παράνοια:

Οι μετανάστες είναι υπεύθυνοι για την εγκληματικότητα:

Στην πραγματικότητα πρόκειται για ένα μνητιακά κατασκευασμένο σόφισμα. As πάρουμε όμως τα πράγματα από την αρχή:

Εξαπολύοντας εξ’ αρχής και σταθερά τη ρατσιστική τους προπαγάνδα περί γενικευμένης επικινδυνότητας των μεταναστών/τριών οι υπάλληλοι των μεγαλοεισοδηματιών καναλιάρχων κατάφεραν με το πέρασμα του χρόνου, εκμεταλλευόμενοι τις φοβικές τάσεις του ντόπιου πληθυσμού, να δημιουργήσουν μια διάχυτη κοινωνική ανασφάλεια μπροστά στο άγνωστο φαινόμενο της μαζικής οικονομικής μετανάστευσης. Η ανασφάλεια αυτή ενέτεινε τις τάσεις απομόνωσης και περιθωριοποίησης των μεταναστών/τριών υπό το διχοτομικό σχήμα «πολίτης= τίμιος δικαιούχος / αλληλοδαπός= επικίνδυνος καταπατητής».

Όφελος πρώτο, για την εξουσία:

Οι λογικές διαχωρισμού των αυτοχθόνων εργαζομένων από ένα ανατέλλιον προληταριάτο καθιστούν και τις δύο πλευρές διεκδικητικά αδύναμες. Κοινώς, διαιρεί και βασίλειε...

Ταυτόχρονα, πολιτικές περιθωριοποίησης και οικονομικής εξαθλίωσης στοίβαξαν τη συντριπτική πλειοψηφία των μεταναστών/τριών στα υπόγεια των φτωχογειονιών, επιτυγχάνοντας έτσι την περαιτέρω υποβάθμισή του επιπέδου ζωής σε συγκεκριμένες συνοικίες. Τα κοινωνικά και οικονομικά αδιέξοδα σ’ αυτά τα νέα αστικά γκέτο δημιουργούν εντάσεις και πυροδοτούν συγκρούσεις ανάμεσα σε ντόπιους που οχυρώνονται πίσω από τα ιδεολογικά χαρακώματα του εθνικισμού και αλληλοδαπούς που καθίστανται γενικευτικά υπεύθυνοι για την αθλιότητα στη διαβίωση σε βαθμό που οι επιχειρήσεις «σκούπα» να φαντάζουν αναγκαίες.

Όφελος δεύτερο, για το κεφάλαιο:

Με τη ραγδαία υποβάθμιση του αστικού περιβάλλοντος δημιουργούνται για ένα διάστημα νέες φτηνές ζώνες που μπορούν να σαρωθούν επενδυτικά από μεγάλες επιχειρήσεις οι οποίες μετά τις «αυτοδίκαιες» εκκαθαρίσεις θα προχωρήσουν σε «αναβάθμιση» αυτών των περιοχών.

Όφελος τρίτο, για το κεφάλαιο και την εξουσία:

Οι μεταβολές αυτές γίνονται με τη συναίνεση της εμπροσθοφυλακής του επίσημου κράτους. Αν βέβαια τα πρώτα δείξουν κατά τι υπερβιβάλλοντα ζήλο, το δεύτερο έχει πάντα τη δυνατότητα να ξανακρυφτεί διαχωρίζοντας τη θέση του πίσω από τη μάσκα της νομιμότητας. Πολιτική λοιπόν για όλη την οικογένεια!

Ενώ όμως τα ΜΜΕ πιπιλίζουν συνεχώς την καραμέλα της αύξησης της εγκληματικότητας, αυτή δεν προκύπτει και τόσο ξεκάθαρα ακόμη κι από τις στατιστικές της ίδιας της ελληνικής αστυνομίας, τουλάχιστον όσον αφορά τα αδικήματα σε σοβαρότερο βαθμό. Σύμφωνα μ' αυτούς, δεν διαπιστώνεται ούτε καν η αύξηση του ποσοστού συμμετοχής αλλοδαπών σε σχέση με δράστες ελληνικής εθνικότητας στην τέλεση σοβαρών αδικημάτων¹.

Παρ' όλα αυτά, υπάρχει ένας τομέας της εγκληματικότητας που έχει όντως αυξηθεί κατακόρυφα κι αυτός αφορά στις επιθέσεις ρατσιστικής βίας. Σύμφωνα με την Υπηρεσία Καταγραφής Ρατσιστικών Επιθέσεων που συντονίζεται από το Δίκτυο Μεταναστευτικών Οργανώσεων Αθηνών, οι επιθέσεις ρατσιστικής βίας που έχουν καταγγεληθεί για το έτος 2011 ανέρχονται στις 61. Εκτιμάται δε ότι ο πραγματικός αριθμός είναι πολλαπλάσιος του καταγεγραμμένου, δεδομένου του τρόπου που νιώθουν οι απειλούμενοι μπροστά στις συνέπειες μιας επίσημης καταγγελίας.

Παράλληλα, είναι αναγκαίο σα σκεπτόμενοι άνθρωποι να ρίξουμε μια κριτική ματιά στον ορισμό του εγκλήματος και την κατηγοριοποίηση των αδικημάτων αυτά καθ' αυτά. Έτσι στη λίστα του εγκλήματος φιγουράρουν κατηγορίες όπως «επαιτεία» ή «λαθρεμπόριο» με το τελευταίο να περιλαμβάνει και το αποκαλούμενο παραεμπόριο, κοινώς τη μετάπραξη στην οποία προβαίνουν π.χ. οι πλανόδιοι μικροπωλητές χωρίς σταθερό καθεστώς παραμονής όταν μεταπωλούν με χαμηλό κέρδος αντικείμενα που αγοράζουν χονδρικά από νόμιμους εισαγωγείς.

Έτσι τα τελικά νούμερα φουσκώνουν από την ποινικοποίηση των μικροαδικημάτων και η όλη ρητορική των δεδομένων εθνικοποιείται προβάλλοντας τη μη ελληνικότητα σα στοιχείο επικινδυνότητας και ενοχής. Όσον αφορά βέβαια στο οργανωμένο έγκλημα, είναι αυτονόητο ότι στην άκρη του νήματος βρίσκονται σχεδόν πάντα διεφθαρμένοι υψηλά ιστάμενοι των ελληνικών αρχών που διευκολύνουν τη διαμετακόμισή του εκατέρωθεν των εθνικών συνόρων αποκομίζοντας αδρά κέρδη, μιας και χωρίς αυτούς ο εξοπλισμός και η εγκαθίδρυση των διεθνών δικτύων στη χώρα θα ήταν ανέφικτη.

Υπό τις παρούσες συνθήκες είναι απίστευτο το πόσο χαμηλά παραβατικές συμπεριφορές επιδεικνύει η μεγάλη μάζα των μεταναστών, δεδομένου του βαθμού της εξαθλίωσης στον οποίο τους ωθεί η κοινωνική και πολιτική εγχώρια κατάσταση! Άνθρωποι που ζούνε ψάχνοντας στα σκουπίδια για φαγητό και εισόδημα, χωρίς πρόσβαση σε στέγη, μόρφωση, εργασία και στο σύστημα υγείας, που είναι αναγκασμένοι να δέχονται καθημερινά την περιφρόνηση, την εκμετάλλευση, την κακομεταχείριση, προσβολές, προπηλακισμούς και μαχαιριές διατηρούν στη συντριπτική τους πλειοψηφία μια απίστευτη πραότητα χωρίς ν' ανταποδίδουν ούτε στο ελάχιστο τις αμέτρητες πράξεις ρατσιστικής βίας που υφίστανται καθημερινά.

Πόσοι από μας δε θα έφταναν σε σημεία θανάσιμου μίσους για τους οικοδεσπότες κάτω από τέτοιες συνθήκες;

Πώς περιμένουμε αποκτήσουν κίνητρα ένταξης σ' αυτήν την κοινωνία όταν αρνούμαστε να τους αντιληφθούμε σαν συνανθρώπους;

¹ Δειγματοληπτικά μπορεί κανείς να τσεκάρει όσον αφορά το δείκτη εγκληματικότητας σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη τα εξής links στατιστικών της ΕΛ.ΑΣ.:

<http://www.astynomia.gr/images/stories/2012/statistics2012/11032012-gada.xls>

<http://www.astynomia.gr/images/stories/2012/statistics2012/11032012-gadth.xls>

Οι μετανάστες είναι φορείς επικίνδυνων λοιμωδών νόσων:

Η διάδοση αυτής της υγιεινολογικού τύπου φοβίας είναι ίσως ο πιο άμεσος και αποτελεσματικός τρόπος δημιουργίας ενός απάρτχάιντ μέσα στην κοινωνία καθώς αγγίζει ακόμα κι αυτούς /ές που δε χειραγωγούνται από εθνικιστικά ιδεολογήματα.

Οι πρόσφυγες και μετανάστες/τριες προέρχονται από περιοχές ανθρωπιστικών κρίσεων ή /και συντριπτικής φτώχειας όπου ο αναπτυγμένος κόσμος δεν επενδύει κεφάλαια παρά μόνο για περαιτέρω νέο-αποικιοκρατική λεηλασία (βλέπε: δάνεια με υπέρογκους τόκους με αντάλλαγμα την πολιτική υποταγή, υποκίνηση φυλετικών συγκρούσεων για τον έλεγχο περιοχών με πλούσιο υπέδαφος, έλεγχος στα δικαιώματα του πόσιμου νερού κτλ.). Παλιές και νέες αποικιοκρατικές δυνάμεις σε πολιτικούς σχηματισμούς τύπου G8, G11 κτλ, που προωθούν παγκόσμια τα συμφέροντά τους και εδραιώνουν την κυριαρχία της οικονομίας πάνω σ' όλες τις υπόλοιπες πτυχές της ζωής, κρατούν σε χρόνια στέρση και εξάρτηση τις υπερχρεωμένες οικονομίες του νότου.

Αυτό το μοντέλο δοκιμάζεται τελευταία και στη χώρα μας. Σ' αυτό το πλαίσιο όλα τα στοιχειώδη κοινωνικά αγαθά καταλήνουν και οι διεθνείς συμβάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων καταλήγουν μια καταφανής κοροϊδία που απλά ανατροφοδοτεί το ναρκισσισμό και τα αισθήματα ανωτερότητας της προηγμένης Δύσης και του προηγμένου Βορρά.

Είναι γνωστό πως οι ποσότητες τροφίμων που παράγονται στον προηγμένο κόσμο με τεράστιες σπατάλες ενέργειας και πλουτοπαραγωγικών πηγών –και συχνά καταλήγουν στα σκουπίδια- και η διαρκώς εξελισσόμενη τεχνολογία θα μπορούσαν κάτω από συνθήκες δίκαιης διανομής του πλούτου να κρατήσουν χορτάτο και υγιή έναν παγκόσμιο πληθυσμό πληθυσμό του σημερινού. Συνεπώς, οι –μεσαιωνικού τύπου για το βορειοδυτικό ημισφαίριο- λοιμώδεις νόσοι δεν είναι παρά παράγωγα αυτής της συντριπτικής φτώχειας κι έλλειψης σύγχρονων μέσων σε χώρες των οποίων τον άφθονο παραγωγικό πλούτο των καρπώνονται τ' αφεντικά της παγκοσμιοποίησης.

Ακόμα και υπό αυτές τις συνθήκες όμως, οι περισσότεροι άνθρωποι που καταφέρνουν μετά από μακριά και επίπονα ταξίδια να διασχίσουν τα ευρωπαϊκά σύνορα υγείς αρρωσταίνουν από λοιμώδη νοσήματα μέσα την Ελλάδα εξ' αιτίας των άθλιων συνθηκών στις οποίες υποχρεώνονται να διαβιούν, π.χ. ψάχνοντας για τροφή στα σκουπίδια και μένοντας σε τρώγλες χωρίς εγκαταστάσεις υγιεινής.

Όμως πριν απ' όλα και πάνω απ' όλα δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η υγεία είναι βασικό κοινωνικό αγαθό και πρέπει ν' αγωνιστούμε να κρατηθεί η πρόσβαση των ανθρώπων σ' αυτό αδιακρίτως από κοινωνική τάξη, εθνικότητα, φυλή, φύλο και ηλικία.

Εξάλλου για το δικό μας καταρρέον σύστημα υγείας οι τελευταίοι στους οποίους μπορεί ν' αποδοθεί ευθύνη είναι οι πρόσφυγες και οι μετανάστες/τριες, οι οποίοι κατά κύριο λόγο δεν κάνουν χρήση των αντίστοιχων υπηρεσιών είτε γιατί δεν έχουν πρόσβαση, είτε γιατί δεν μπορούν να πληρώσουν τα όλο και αυξανόμενα ποσοστά συμμετοχής.

Οι μετανάστες μάς παίρνουν τις δουλειές:

Οι μετανάστες/τριες παίρνουν μόνο τις δουλειές που τα αφεντικά θέλουν να δώσουν σε εν δυνάμει σκλάβους. Από τότε που οι ντόπιοι εργοδότες συνειδητοποίησαν πως είχαν τη δυνατότητα να λειτουργήσουν τις επιχειρήσεις τους με τριτοκοσμικά μεροκάματα χωρίς να κουνηθούν ρούπι από τις εγκαταστάσεις τους σταμάτησαν πολύ απλά να πληρώνουν τα προβλεπόμενα απ' το νόμο μεροκάματα για να μειώσουν το κόστος παραγωγής, αυξάνοντας φυσικά τα κέρδη τους. Επειδή οσμίζονται ότι οι μετανάστες/τριες χρειάζονται άμεσα χρήματα χωρίς να έχουν επιλογές, ότι σε πολλές περιπτώσεις προέρχονται από εθνικά περιβάλλοντα όπου δεν υπάρχουν καν

θεσμοθετημένα εργασιακά δικαιώματα και άρα δεν έχουν εμπειρίες συλλογικών διεκδικήσεων, ότι δε χειρίζονται τη γλώσσα σε βαθμό που να μπορούν να επικοινωνήσουν το πρόβλημά τους, κι ότι αφού δεν έχουν συμμαχίες στη ντόπια κοινωνία ή δικές τους οργανώσεις δεν τοιμήνουν να προβάλλουν απαιτήσεις, φοβούμενοι/ες ότι αν τοιμήσουν να διασχίσουν τη θεσμική και γραφειοκρατική ζούγκλα το αποτέλεσμα θα αποβεί εναντίον τους (Π.χ.: μήνυση από αλληλοδαπό χωρίς σταθερό καθεστώς παραμονής σε εργοδότη για παράνομη απασχόληση μπορεί ν' αποβεί σε ποινικοποίηση ή και απέλαση του πρώτου). Έτσι καθαρά εκβιαστικά δείχνουν την πόρτα σε όποιον/αν δεν αποδεχτεί το πακέτο προσφοράς ως έχει, καθυστερούν και ψαλιδίζουν τις πληρωμές και σε κάποιες περιπτώσεις πληρώνουν με κλωτσιές, μαχαιριές ή και σφαίρες. Ο καπιταλισμός έχει εκ των προτέρων αποδώσει μια θέση στους μετανάστες/τριες μέσα στη φτώχεια και την πολιτική αδυναμία. Ο αγώνας για να ξεπεραστεί αυτή η αδυναμία για όσους αρνούνται την απασχόληση σε σύγχρονες δουλοπαροικίες ενώ αποκλείονται από πρόσβαση σε θεσμικά μέσα συνεπάγεται δραστηριοποίηση στον τομέα της παραοικονομίας ώστε να ικανοποιηθεί μια σειρά από βασικές ανθρώπινες ανάγκες όπως η τροφή, η στέγαση, η υγεία, η εξασφάλιση ρουχισμού και άλλων ειδών καθημερινής χρήσης. κτλ.

Παράλληλα, οι επίσημες πολιτικές προτάσεις της πλειοψηφείας των πολιτικών κομμάτων ανά την Ευρώπη καλούν σε διαχείριση των ανθρώπινων πηγών της μετανάστευσης σε καθαρά χρηστική βάση: Πρώτον, χωρίζουμε τα ερφια από τα πρόβατα, τουτέστιν με καθαρά οικονομίστικα κριτήρια διαχωρίζουμε την επιθυμητή από την ανεπιθύμητη μετανάστευση όπου καλός μετανάστης = τεχνογνώστης υψηλών προσόντων που θα προσφέρει στην εξέλιξη του τομέα παροχής υπηρεσιών εναντίον παρία μετανάστη= ανειδίκευτου εργάτη, είδους εν αφθονία. Δεύτερον, ανοιγοκλείνουμε τη «βάνα» του μεταναστευτικού ρεύματος όπως εμάς μας συμφέρει: «Τώρα σας θέλουμε, σε λίγο δε σας θέλουμε και περάστε έξω γιατί έτσι θέλουμε ...»

Ακόμα και σ' αυτό το διαχωρισμό όμως το πολιτικό και οικονομικό σύστημα στέκεται υποκριτικά ασυνεπές: Τις δύο τελευταίες δεκαετίες πολλή απ' τα μεγάλα δημόσια έργα υποδομής με κρατική και ευρωπαϊκή χρηματοδότηση πραγματοποιήθηκαν στην Ελλάδα στηριγμένα πάνω στην εκμετάλλευση ανασφάλιστων αλληλοδαπών εργατών. Παράλληλα μια σειρά από δραστηριότητες που κράτησαν ζωντανό τον τομέα της γεωργοκτηνοτροφικής παραγωγής και της αλιείας βασίστηκαν και συνεχίζουν να βασίζονται σε σύγχρονους σκλάβους που πληρώνονται με μεροκάματα πείνας. Να λοιπόν μια πτυχή παγκοσμιοποίησης made in Greece για την οποία κανείς δεν μπορεί να ρίξει και πάλη το φταίξιμο στους ξένους ιμπερια-ληστές.

Τα δε ξεπουλημένα επίσημα εργατικά συνδικάτα αδυνατούν για λόγους συντησιακής λογικής και ιδεολογικής και κομματικής χειραγώγησης να προσεγγίσουν το αλληλοδαπό εργατικό δυναμικό και να καταστρώσουν από κοινού σχέδια ένταξης του στον εγχώριο ιστό των εργαζομένων. Αντίθετα, τους αντιλαμβάνονται ως επί το πλείστον ανταγωνιστικά κατηγορώντας τους για την κάθετα πτωτική πορεία των μεροκάματων. Έτσι οι μετανάστες/τριες παραμένουν οι αποδιοπομπαίοι τράγοι και αυτής της πτυχής του συστήματος...

Όλοι όσοι ζητούν άσυλο είναι απατεώνες λαθρομετανάστες που σα μόνο σκοπό έχουν να μπουν στην Ευρώπη για να την βολέψουν.

Το να πάρει ένας άνθρωπος την απόφαση να ξεριζωθεί από τον τόπο του καταδεικνύει πάντα επείγουσα κατάσταση. Όσο φτωχό κι αν είναι ένα μέρος είναι πολύ δύσκολο μόνο λόγω της ανέχειας ν' αποφασίσει κάποιος /α ν' αφήσει πίσω του/της αγαπημένους ανθρώπους και μέρη και τον κοινωνικό ιστό που τον/την περιβάλλει, πόσο μάλλον όταν ξέρει ότι το ταξίδι θα έχει μεγάλο υλικό και ψυχικό κόστος κι ότι εγκυμονεί άγνωστους κινδύνους.

Οι χώρες απ' τις οποίες προέρχονται οι αιτούντες/ες άσυλο είναι ζώνες οξύτατων πολιτικών,

οικονομικών και κοινωνικών κρίσεων όπου οι ακραίες βιαιότητες βρίσκονται στην ημερήσια διάταξη. Μέσα σ' ένα τέτοιο περιβάλλον, κυρίως η νεολαία που αισθάνεται αδικημένη για την έλλειψη κάθε μελλοντικής προοπτικής και οι γυναίκες που πρέπει ν' ανταποκριθούν στους πολλαπλούς τους προστατευτικούς ρόλους ευθύνης παίρνουν με κάθε τμήμα το δρόμο της ξενιτιάς κινούμενοι/ες προς το τμήμα του πλανήτη που διαφημίζει την ευαισθησία του απέναντι στην τήρηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Όλοι οι άνθρωποι που έχουν λόγους να προσφύγουν είναι πρόσφυγες από τη στιγμή που αρχίζουν το ταξίδι της σωτηρίας τους άσχετα με το αν τους καλύπτει ο αντίστοιχος νομικός ορισμός κατά την έννοια του άρθρου 1 της σύμβασης της Γενεύης ή τους αποδίδεται τελικά και η θεσμική υπόσταση του πρόσφυγα.

Είναι επίσης γνωστό πως το νομικό καθεστώς προστασίας του πρόσφυγα αποδίδεται τελικά σε πολύ λίγα άτομα σε πανευρωπαϊκό επίπεδο και σε ελάχιστα άτομα ειδικά στην Ελλάδα. Ενδεικτικά, σύμφωνα με στοιχεία της EUROSTAT για το 2011 γύρω στο 88% των αιτήσεων ασύλου πανευρωπαϊκά απορρίφθηκε. Το υπόλοιπο 12% περιλαμβάνει τους/τις ελάχιστους/ες στους οποίους αποδίδεται η θεσμική ιδιότητα του πρόσφυγα, μαζί με όσους/ες τίθενται κάτω από προσωρινό καθεστώς επικουρικής προστασίας ή προσωρινής προστασίας για ανθρωπιστικούς λόγους. Στην Ελλάδα ειδικότερα, από τις 8670 αποφάσεις σε αιτήματα ασύλου κατά το 2011 οι 8490 ήταν απορριπτικές. Από τις υπόλοιπες 180 μόνο οι 45 απέδιδαν τη νομική υπόσταση του πρόσφυγα ενώ οι υπόλοιπες ήταν αποφάσεις απόδοσης καθεστώτος επικουρικής προστασίας (85) και προστασίας για ανθρωπιστικούς λόγους (45).

Επειδή η επίγνωση των δυσκολιών αυτών ταξιδεύει εδώ και χρόνια μέσ' απ' τα σήματα των δορυφόρων της κινητής τηλεφωνίας και τους ιστότοπους των κοινωνικών media είναι πλέον πολύ λίγοι/ες αυτοί/ές που έχουν την αυταπάτη ότι τα πράγματα στο πολιτισμένο μέρος της υφηλίου θα είναι εύκολα. Όμως η απόλυτη αναγκαιότητα διαφυγής από μια αδυσώπητη καθημερινότητα και το παρ' όλη αυτά τεράστιο χάσμα δημοκρατικότητας και βιοτικού επιπέδου ανάμεσα στους δύο επί γης κόσμους καθιστούν ακόμα το εγχείρημα ελκυστικό.

Η μετανάστευση μπορεί να σταματήσει με κατάλληλα μέτρα αναχαίτισης στα σύνορα και ασφάλειας μες τις πόλεις.

Η μαζική κατεύθυνση πληθυσμών προς συγκεκριμένες περιοχές του πλανήτη προκαλείται από συσσώρευση ζωτικών προβλημάτων σε κάποιες άλλες. Η διεθνική μετανάστευση αποτελεί εκλογίκευση του ένστικτου επιβίωσης και εφαρμογή του πανάρχαιου δικαιώματος του κάθε ανθρώπου να πασχίζει για να σώσει ή/και να καλύτερέψει τη ζωή του/της. Σαν ευρύτατα διαδεδομένο κοινωνικό φαινόμενο δεν μπορεί να εξαλειφθεί με καταστολή. Όση σύγχρονη διαστημική ρομποτική και να χρησιμοποιηθεί στη στρατιωτική τεχνολογία ανίχνευσης, όσα στρατεύματα συνοριοφυλάκων και πράκτορες της Frontex κι αν παραταχθούν στα σύνορα, όσοι φράχτες κι αν χτιστούν κι όσα χωράφια κι αν ναρκοθετηθούν, όσο ξύλο κι αν μοιράσουν οι μεθοριακοί χωροφύλακες, όσα πογκρόμ κι αν εξαπολύσουν οι ντόπιοι φασίστες κι όσες πρακτικές αποκλεισμού να εφαρμόσει η ελληνική πολιτεία, δε θα καταφέρουν ν' αναχαιτίσουν τη φυγή αυτών που τρέχουν για να σώσουν τη ζωή τους. Το μόνο που θα καταφέρουν θα είναι καταστήσουν τα ταξίδια πολύ πιο επικίνδυνα, τις μπίζνες των σύγχρονων δουλεμπόρων και των συνεργατών τους στις τοπικές αρχές πολύ πιο κερδοφόρες και να γυρίσουν ίσως προσωρινά τις μεταναστευτικές ροές προς άλλο σημείο -κατά πάσα πιθανότητα και πάλι- των ελληνικών συνόρων τα οποία συνδυάζουν τα πλεονεκτήματα απ' ενός μεν της σχετικής εγγύτητας στην Ασία και την Αφρική, απ' ετέρου δε του μεγάλου μήκους της συνοριακής γραμμής.

Κατά βάση πάντως, η Ελλάδα έθεσε η ίδια τις προϋποθέσεις για τον εγκλωβισμό ενός πολύ μεγάλου αριθμού προσφύγων και μεταναστών/τριών στο έδαφός της κατόπιν της -δουλοπρεπούς από πλευράς της- κύρωσης της συνθήκης Δουβλίνο II. Η συνθήκη αυτή έχει συνταχθεί έτσι ώστε

να προστατεύει τα προνοιακά κράτη των πιο ανεπτυγμένων οικονομικά ευρωπαϊκών χωρών καθιστώντας υπεύθυνη για τη διαχείριση του «μεταναστευτικού προβλήματος» την πρώτη χώρα μέλος της Ε.Ε. στην οποία καταγράφεται η παράνομη είσοδος μεταναστών. Αυτή η άρνηση στο επονομαζόμενο "burden sharing", (δηλ.: διαμοιρασμός του βάρους) έχει χαράξει μια νέα γεωπολιτική τάξη πραγμάτων που καθιστά την Ελλάδα το ευρωπαϊκό «NO MAN'S LAND» και ταυτόχρονα και υποκριτικά την ποινικοποιεί για τη σημερινή της αποτυχία στον έλεγχο των εξωτερικών συνόρων της Ευρώπης απειλώντας την με έξωση απ' τη συνθήκη Σένγκεν.

Όσο όμως ο «πρώτος» κόσμος θα συνεχίζει την καταστροφική κυριαρχία του πάνω στον επονομαζόμενο τρίτο κανείς και τίποτα δε θα μπορεί να σταματήσει την παλίρροια...

Οι μετανάστες καταχρώνται το δημόσιο πλούτο. Χωρίς αυτούς τα έξοδα του κράτους θα αλάφραιναν, το βιοτικό επίπεδο θα ξανανέβαινε.

Το ελληνικό κράτος δεν έχει ξοδέψει αυτό καθαυτό τίποτα για να ταΐσει, να μορφώσει και να στεγάσει πρόσφυγες και μετανάστες/τριες. Η επιδοματική πολιτική που ακολουθείται σε άλλες κεντροευρωπαϊκές και βορειοευρωπαϊκές χώρες, όπου υπό προϋποθέσεις διατίθενται καταλύματα με συσσίτια, διευκολύνεται η εύρεση κατοικίας ή μοιράζονται μικρά μνηστικά ή/και καταναλωτικά κουπόνια είναι άγνωστη στην Ελλάδα, ελλείπει και γενικότερης ολοκληρωμένης προνοιακής πολιτικής που να διαθέτει σε κοινωνικά ευπαθείς ομάδες επιδόματα αποσυνδεδεμένα από μισθούς. Ακόμα και τα κέντρα φιλοξενίας ανηλίκων αιτούντων άσυλο (με δυνατότητα στέγασης κάτω των 1000 ατόμων πανελλαδικά) χρηματοδοτούνται κατά τουλάχιστον 75% από το Ευρωπαϊκό Ταμείο Προσφύγων. Το υπόλοιπο ποσοστό προέρχεται από το Υπουργείο Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης κι από Μ.Κ.Ο. στα πλαίσια που ορίζουν οι ελληνικές και διεθνείς συνθήκες μέριμνας για την προστασία του παιδιού. Ο υπόλοιπος όγκος των ανθρώπων χωρίς σταθερό καθεστώς παραμονής εξαναγκάζεται σε διαβίωση στην πείνα και τη ζητιανιά ενόσω τεράστιες εκτάσεις γης παραμένουν ακαλλιέργητες και σε διαβίωση στο δρόμο ενόσω εκατοντάδες κτίρια παραμένουν κλειστά σ' όλη την επικράτεια.

Τέλος, ο αποκλεισμός από πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα συνεπάγεται και αποκλεισμό απ' το επίσημο εκπαιδευτικό σύστημα και το σύστημα υγείας. Μόνη εξαίρεση αποτελούν οι φωτισμένες εκείνες περιπτώσεις όπου πρωτοβουλίες αλληλεγγύης εκείνων που δεν επιτρέπουν να τους απαλλοτριωθεί η ανθρωπιά τους έχουν στήσει κάποια εγχειρήματα περίθαλψης ή εκπαίδευσης των προσφύγων, των μεταναστών και των παιδιών τους. Δυστυχώς όμως έχουν συνήθως μικρή εμβέλεια και διάρκεια μιας και το βάρος της αποστολής που πρέπει να φέρουν σε πέρας, οι υποδομές και η εντατικότητα που απαιτείται δεν είναι εύκολο να καλυφθούν από μεμονωμένες ερασιτεχνικές προσπάθειες.

Είναι ξεκάθαρο πώς στην Ευρώπη των μνημονίων το χάσμα μεταξύ πλούσιων και φτωχών, μεταξύ αυτών που έχουν στέγη και των άστεγων, των εχόντων εργασία και των ανέργων, των χορτάτων και των πεινασμένων, αυτών που έχουν κι αυτών που δεν έχουν υγειονομική περίθαλψη διευρύνεται. Στη χώρα μας, η δυσμενής πλευρά αυτού του χάσματος περιέχει και σχεδόν όλους τους διεθνικούς μετανάστες.

Η σοφιστεία το ότι αν ταχθούμε με την αδικία, αν οπλιστούμε ενάντια στους φτωχούς αλληλοδοπούς και τους κυρήξουμε έναν καθημερινό πόλεμο σε σημείο που να επιτύχουμε την υλική τους εξόντωση ή τον «εθελοντικό» τους επαναπατρισμό θα έχουμε όλοι δουλειές, αρκετά να φάμε, κάπου να μείνουμε υγειονομική περίθαλψη, ποιοτική εκπαίδευση κτλ. είναι ένα βρώμικο πολιτικό ψέμα. Ποτέ δεν τα είχαμε όλα αυτά σε αξιοπρεπές επίπεδο κι αυτό δεν εξαρτιόταν απ' τα κονδύλια που ξόδευε το ελληνικό κράτος για τους μη γηγενείς.

Άστεγοι μπίτε στα άδεια σπίτια... Πεινασμένοι μπίτε στα άδεια χωράφια...

Οι «λαθρομετανάστες» είναι άτιμοι γιατί δεν έχουνε έγγραφα πιστοποίησης της ταυτότητάς τους:

Πρέπει πρώτα να ξεκαθαρίσουμε ότι ο όρος «λαθρομετανάστης» που έχει επικρατήσει στο δημόσιο λόγο όταν γίνεται αναφορά σε πρόσφυγες και μετανάστες/τριες δεν αποτελεί μια υπάρχουσα νομική κατηγορία. Αντίθετα, είναι μια κατασκευασμένη γνωστική κατηγορία που τσουβαλιάζει τους αιτούντες άσυλο πρόσφυγες και εξαναγκασμένους μετανάστες/τριες καθώς και οικονομικούς/ες μετανάστες/τριες στη βάση του ότι μπήκαν παράνομα στο ελληνικό έδαφος και χρησιμοποιείται σαν ηθική μομφή για το σιγματισμό τους.

Για να μην πέσουμε όμως στην παγίδα να αναπαράγουμε στην καθημερινότητα την προκατάληψη χρησιμοποιώντας αυτό τον όρο πρέπει να συνειδητοποιήσουμε τρία βασικά πράγματα:

Πρώτο, ότι στα μέρη του πλανήτη όπου τα κράτη δε διαθέτουν δομές διοίκησης παρόμοιες με αυτές των σύγχρονων δυτικών εθνών κρατών, όπου ελάχιστοι άνθρωποι έχουν πρόσβαση σ' ένα κεντρικό σύστημα τυπικής εκπαίδευσης ή όπου ακόμα το εθιμικό δίκαιο είναι ο βασικός άξονας των κοινωνικών διακανονισμών οι άνθρωποι συχνά διαβιούν χωρίς να μεταχειρίζονται όλο αυτό τον όγκο πιστοποιητικών εγγράφων που αντιλαμβανόμαστε σαν απαραίτητα στο δικό μας πολιτισμικό κύκλο. Συχνά ακόμη και στα επίσημα ληξιαρχικά μητρώα οι γεννήσεις καταγράφονται μόνο εν μέρει ή και με καθυστέρηση ετών, η ταυτοποίηση των στοιχείων κάποιου/ας γίνεται μέσ' απ' το κοινωνικό δίκτυο (τον κύκλο), στο οποίο το άτομο ανήκει και οι αφορμές όπου κάποιος/α πρέπει να επιδείξει επίσημα έγγραφα για να καταφέρει κάτι είναι πολύ περιορισμένες.

Δεύτερο, συχνά -κυρίως όταν πρόκειται για άτομα που έχουν πέσει θύματα δουλεμπορίας-, τα οποιαδήποτε έγγραφα ταυτοποίησης που κουβαλάνε πάνω τους τα άτομα κατάσχονται από τα δίκτυα εμπορίου ανθρώπων ώστε να δημιουργείται σχέση απόλυτης εξάρτησης μεταξύ εμπόρων και εμπορεύματος.

Τρίτο και ίσως πιο σημαντικό, η απώλεια των προσωπικών εγγράφων αποτελεί στρατηγική επιβίωσης μιας και η περίπτωση σύλληψης στα σύνορα ατόμου που φέρει επίσημα ταυτοποιητικά έγγραφα σημαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις άμεση επαναπροώθηση στη χώρα απ' την οποία μπήκε ή απέλαση στη χώρα από την οποία προέρχεται ή σε κάποια άλλη χώρα που έχει συνάψει σύμβαση αποδοχής παράνομων μεταναστών με την Frontex (Ευρωπαϊκός Οργανισμός για τη Διαχείριση της Επιχειρησιακής Συνεργασίας στα Εξωτερικά Σύνορα των Κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης). Στο σημείο αυτό πρέπει να εξηγήσουμε ότι αυτό στην πράξη σημαίνει ότι τίθεται η ζωή του μεταβαίνοντος/ουσας σε κίνδυνο θανάτου ή στείβαγμα σε φυλακές απέλασης έναντι χρηματικής ή/και πολιτικής βοήθειας. Στην περίπτωση αυτή, η τύχη των απειλησθέντων απλά αγνοείται...

Μπροστά στην αγωνία της απογυμνωμένης ανθρώπινης ύπαρξης για επιβίωση και επούλωση των πληγών, ποια είναι η αξία της νομιμότητας και της παρανομίας και ποιος δίνει το νόημα στις λέξεις; Κανένας άνθρωπος δεν είναι λαθραίος...

Επίλογος.

Τώρα που στο διεθνές σκηνικό οι δεκαετίες όπου ο απόηχος του συνθήματος «Ποτέ Ξανά» αντηκούσε ακόμα δυνατός έχουν παρέλθει, η ιστορική μνήμη για τα εγκλήματα της ναζιστικής θηριωδίας έχει αναχθεί σε πολιτικά μη ορθό μουσειακό είδος, τα αισθήματα συλλογικής ενοχής των υπηκόων των κυρίαρχων κρατών έχουν ξεθωριάσει, το νήμα στη σχέση μεταξύ αιτίας κι αποτελέσματος έχει χαθεί.

Τις περασμένες δύο δεκαετίες η -νυν και πάλη- ψωροκώσταйна χώρα μας προσπάθησε να εμπληθεί κι αυτή στο μέτρο του δυνατού σε νεοαποικιοκρατικές επιχειρήσεις οικονομικής ή στρατιωτικής διείσδυσης σε κάποιες απ' τις χώρες απ' όπου προέρχονται οι μετανάστες, προκειμένου να επικυρώσει τη συμμετοχή και την αποδοχή της στο μπλοκ των κυρίαρχων κρατών και στις πολιτικές που αυτά χαράζουν. Ωστόσο, η «εθνική ήττα» στα πλαίσια της παρούσας οικονομικής ύφεσης αναχαίτισε στην πράξη τις ηγεμονικές φαντασιώσεις της στο βαλκανικό χώρο, τουλάχιστον προσωρινά. Οι εγχώριες διεφθαρμένες φατρίες των πολιτικών υπέστησαν μεγάλη φθορά στο γόητρό τους και απώλειες στο πελατολόγιό τους κι επιχειρούν ν' ανακτήσουν τις δυνάμεις χειραγώγησης των μαζών προβάλλοντας σα νέο όραμα και με οικονομικό όφελος το εθνικό ιδεώδες της διαπόμπευσης της πλειοψηφίας των μεταναστών/τριών. Δημαγωγοί των «κεντροδεξιών» συγκοινωνούντων δοχείων (Μιχαηλιδάκος-Πλεύρης- Καρτζαφέρης- Καμμένος Σαμαράς –Μπακογιάννη) διασπείρουν συνειδητά τις ιδεολογίες μίσους ποντάροντας σ' αυτό το τελευταίο καμένο χαρτί για πολιτική υπεραξία...

Εμείς όμως ξέρουμε και θα το φωνάζουμε πως η μετανάστευση δεν είναι κατάσταση κρίσης ούτε προκαλεί καμιά κρίση αυτή καθ' αυτή. Είναι γενεσιουργός δύναμη και δυναμική ανασύνθεσης των κοινωνιών, απ' τις απαρχές του ανθρώπινου πολιτισμού. Δε νοείται κοινωνία χωρίς τη συμβολή της μετανάστευσης και δεν υφίσταται «αμιγώς καθαρός πολιτισμός» και «καθαρόαιμες φυλές» παρά μόνο στα φασιστικά ιδεολογήματα και στα εκτροφεία κατοικίδιων ζώων και ζώων χρήσης. Ο εμπλουτισμός του κάθε κοινωνικού και πολιτισμικού περιβάλλοντος γίνεται διαχρονικά πέρα και πάνω από τις ηγεμονικές δυνάμεις που επιβάλλουν τον χρηματοοικονομικό έλεγχο σε κάθε ιστορική συγκυρία.

Γι' αυτό προσέξτε, όλοι/ες εσείς που ποτίζετε και ταΐζετε τις επόμενες γενιές με δηλητήρια του μίσους, γιατί τα παιδιά μας θα είναι κι αυτά μετανάστες/τριες στον κόσμο που τους ετοιμάζουμε...

ΚΑΙ ΘΥΜΗΘΕΙΤΕ:

Ο ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΠΡΩΤΟΓΟΝΙΣΜΟΣ.

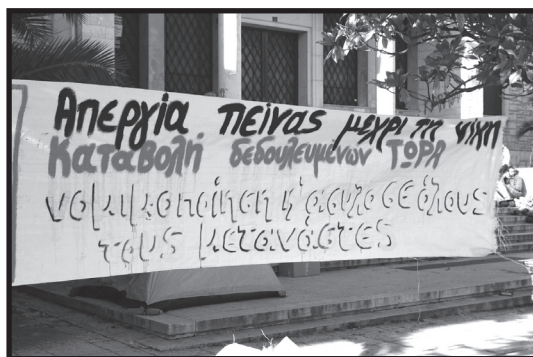
ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΗ ΕΠΙΘΕΤΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ: ΟΠΟΙΟΣ ΚΟΙΜΑΤΑΙ ΕΘΝΙΚΙΣΤΗΣ ΞΥΠΝΑΕΙ ΦΑΣΙΣΤΑΣ.

ΟΣΟ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΤΕΣΤ ΧΗΜΙΚΗΣ ΑΝΑΛΥΣΗΣ ΠΟΥ Ν' ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΟΥΝ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΣΥΣΤΑΣΗΣ ΤΟΥ ΕΔΑΦΟΥΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΚΑΘΑΡΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ ΑΛΛΟ ΤΟΣΟ ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΥΑΛΟ ΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ ΤΩΝ ΦΑΣΙΣΤΩΝ.

(Πρόταση επ' αυτού: όσοι νεοναζί δεν μπορούν αποδείξουν και τα δύο κατόπιν έγκυρης χημικής ανάλυσης ν' απεηλαύνονται στο διάστημα).

ΣΤΟ ΕΡΩΤΗΜΑ « ΝΑ ΖΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΝΑΖΙ Η ΝΑ ΜΗ ΖΕΙ»,
Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΕΙΝΑΙ ΞΕΚΑΘΑΡΑ «ΝΑ ΜΗ ΖΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΝΑΖΙ»!

Μπάσταρδοι/ες απ' την καπιταλιστική κόλαση*

απεργία πείνας μεταναστών εργατών γης, για την καταβολή δεδουλευμένων, μπροστά από τη Νομαρχία Ιωαννίνων, Δεκέμβρης 2010

συνεργεία λαμαρινάδων και μπογιατζήδων (υπό την προστασία δεκάδων μπάσων) σφραγίζουν τα κατειλημμένα σπίτια μεταναστών, ύστερα από εντολή του ιδιοκτήτη τους, του νοσοκομείου Χατζηκώστα Ιωαννίνων, 26-05-2012

Από 1000 νομά σε κάθε δομά και .. Ξεβρομίσαμε!

Το τελευταίο διάστημα παρακολουθούμε τη δυναμική επαναφορά του φασισμού στην καθημερινή μας ζωή. Ιστορικά κάθε φορά που μια κοινωνία αντιμετώπιζε κάποια κρίση, στρεφόταν στον εκφασισμό του εσωτερικού της κατασκευάζοντας και εσωτερικούς εχθρούς. Το σάπιο σύστημα στο οποίο ζούμε έχει βρει αυτή τη διέξοδο προκειμένου να κρατηθεί ζωντανό. Έχει βρει επίσης και τους πρώτους αποδιοπομπαίους τράγους που δεν είναι άλλοι από τους/τις μετανάστες/στρίες. Εγκληματικότητα, βία, υγειονομική βόμβα, είναι μερικά από τα επιχειρήματα που χρησιμοποιούνται από τους από πάνω, για να μας αποπροσανατολίσουν από τα πραγματικά προβλήματα και να μαρκάρουν τον κατασκευασμένο εχθρό. Ως ριζική λύση για την αντιμετώπιση του εχθρού προτείνεται η διεύρυνση της καταστολής με τη δημιουργία στρατοπέδων συγκέντρωσης. Αλλά τι είναι τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και πώς προέκυψαν ιστορικά;

Τα πρώτα στρατόπεδα συγκέντρωσης εμφανίζονται το 1899 στη Νότια Αφρική όταν οι Βρετανοί διεξήγαγαν πόλεμο εναντίον των προηγούμενων άποικων (Μπόερς) αλλά και άλλων φυλών ιθαγενών. Συνοδικά υπολογίζεται ότι πάνω από 46.000 άτομα, κυρίως παιδιά, πέθαναν στα πρώτα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Το 1933 εμφανίζονται στη ναζιστική Γερμανία στρατόπεδα συγκέντρωσης για πολιτικά αντιφρονούντες και «ανεπιθύμητα άτομα», όπως οι ομοφυλόφιλοι, ενώ από το 1938 και μετά στα στρατόπεδα στέλνονται εβραίοι, πολωνοί, τσιγγάνοι, κομμουνιστές, αιχμάλωτοι πολέμου. Πριν την έναρξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου τα στρατόπεδα συγκέντρωσης χρησιμοποιήθηκαν ως τόποι καταναγκαστικής εργασίας με σκοπό το κέρδος, ενώ κατά τη διάρκεια του πολέμου πολλή από αυτά μετατράπηκαν σε στρατόπεδα εξόντωσης με ξεκάθαρο στόχο πλέον την εξόντωση των ατόμων και όχι τη χρησιμοποίησή τους σε καταναγκαστικά έργα. Σήμερα επανέρχεται στο προσκήνιο η πρόταση για δημιουργία αντίστοιχων στρατοπέδων στα οποία θα κλείσουν τους μετανάστες, μόνο που η προπαγάνδισή τους έχει ανθρωπιστικό περίβλημα.

2+1 μύθοι για τα σημερινά στρατόπεδα συγκέντρωσης

Στα στρατόπεδα συγκέντρωσης θα έχουν αξιοπρεπείς συνθήκες ζωής.

Αλλά, πώς είναι δυνατόν να έχει οποιοσδήποτε/οποιαδήποτε αξιοπρεπή ζωή σε συνθήκες εγκλεισμού; Ήδη η εμπειρία από τα υπάρχοντα κέντρα κράτησης και άλλα «προνοιακά ιδρύματα» (δες άσυλα, φυλακές) έχει δείξει ότι πρόκειται ουσιαστικά για αποθήκες ανθρώπων που ζουν σε άθλιες συνθήκες (πολλά άτομα συνωστισμένα σε ελάχιστο χώρο, χωρίς επικοινωνία με τον έξω κόσμο, με ανύπαρκτες συνθήκες υγιεινής, βασανιστήρια κ.ά.) και οδηγούνται σταδιακά σε εξόντωση. Αυτή είναι άλλωστε και η λογική του εγκλεισμού, να περιθωριοποιεί και να τιμωρεί τα σώματα που η εκάστοτε εξουσία θεωρεί άχρηστα ή επικίνδυνα. Παραδοσιακά, ο κατεξοχόν μηχανισμός εγκαθίδρυσης της είναι αυτή ακριβώς η υποβάθμιση των ατόμων σε «απογυμνωμένες ζωές», σε απλά σώματα με ποσοτική και αναλίσυμη διάσταση στα πλαίσια της καπιταλιστικής παραγωγικής διαδικασίας, αλλά και η διάκριση των ζώων σε αξιοβίωτες και μη. Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης εξυπηρετούν αυτή ακριβώς τη λογική.

Θα δημιουργηθούν θέσεις εργασίας για την τοπική κοινωνία.

Ουσιαστικά θα προσλαμβάνεται κόσμος να παίξει το ρόλο του ανθρωποφύλακα με τρεις και εξήντα. Αλλά και με δεκατρείς και εξήντα να ήταν, πως είναι δυνατόν μια τέτοια δουλειά να είναι αξιοπρεπής όταν για διαπιστευτήριο της θα έχει την αναπαραγωγή του ρατσιστικού μίσους και την προάσπιση της καταστολής προς ένα τόσο μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας μας; Δε γνωρίζουμε βέβαια το ακριβές κόστος δημιουργίας αυτών των στρατοπέδων και φραχτών αλλά υποψιαζόμαστε πως είναι πολύ μεγάλο. Μήπως θα ήταν καλύτερα αυτά τα χρήματα να πήγαιναν σε πραγματική κοινωνική πρόνοια (νοσοκομεία, επιδόματα ανέργων κλπ) αντί στην τροφοδότηση του ρατσισμού και του φόβου;

Είναι μόνο για τους μετανάστες.

Για αρχή. Μετά θα είναι για κάθε άτομο – καινούριο εχθρό που θα επινοεί η εξουσία, όπως τα άτομα που αντιστέκονται και άηλιοι/ες «επικίνδυνοι/ες». Ήδη έχει ξεκινήσει μια νέα εκστρατεία επίθεσης απέναντι σε οροθετικές, ναρκομανείς κήλη, που στα πλαίσια του δόγματος περί δημόσιας υγείας και ασφάλειας έρχονται να συμπληρώσουν την κατηγορία των «εσωτερικών εχθρών». Έπονται και άηλιοι/ες...

Επειδή εμείς αρνούμαστε να ζούμε σε μια κοινωνία με ζώνες διαχωρισμού ανάμεσα σε εθνικά ομοιογενείς από τη μια και μετανάστες/στρίες απ' την άλλη, είμαστε ενάντια σε οποιαδήποτε ηλογική και πρακτική εξόντωσης των δεύτερων από τα «περήφανα καμάρια του έθνους».

Και επειδή όπως λέει και ένα παλιό και αγαπημένο σύνθημα, **όταν το κράτος ετοιμάζεται να δολοφονήσει αυτοαποκαλείται πατρίδα**, η «πατρίδα» θα μας βρίσκει μπροστά της σε κάθε τέτοια προσπάθεια...

Β.Μ και Χ.Γ.

κρατητήρια μεταναστών εντός του λιμανιού Ηγουμενίτσας

Προστασία των προσφύγων, το διάκενο στην πολιτική της εκμετάλλευσης.

Η Ελλάδα αποτελεί σήμερα βασική πύλη εισόδου στην Ευρωπαϊκή Ένωση για χιλιάδες μετανάστες και πρόσφυγες. Στην πλειοψηφία τους οι παρανόμως εισερχόμενοι στην Ελλάδα αλληλοδοποί έχουν ως τελικό επιθυμητό προορισμό στο ταξίδι της μετανάστευσης άλλες ευρωπαϊκές χώρες, με καλύτερες προοπτικές εργασίας και διαβίωσης ή με καλύτερο σύστημα παροχής ασύλου. Όμως, δεδομένης της έλλειψης δυνατότητας νόμιμης εξόδου από τη χώρα, ένας σημαντικός αριθμός τους εγκλωβίζεται εντός της ελληνικής επικράτειας, όπου και παραμένει χωρίς καθεστώς νομιμότητας. Έτσι η Ελλάδα, από χώρα-σύνορο της Ε.Ε., έχει μετατραπεί σε μία «αποθήκη ανθρωπίνων ψυχών».

Αυτή η κατάσταση, από τη μία έρχεται σε σύγκρουση με το «ανθρωπιστικό» πρόσωπο της Ε.Ε., αλλά από την άλλη καθρεφτίζει την πολιτική της «Ευρώπης-Φρούριο», την προσπάθεια ελέγχου των μεταναστευτικών ροών βάσει των οικονομικών αναγκών των καπιταλιστικών χωρών της Ε.Ε.. Η γκρίζα ζώνη μεταξύ νομιμότητας και παρανομίας χιλιάδων μεταναστών και η διακριτική τους μεταχείριση, παρά το γεγονός ότι οδήγησε σε έντονα κοινωνικά προβλήματα, ουδέποτε αμφισβητήθηκε σοβαρά. Αντίθετα, με κάθε αφορμή επιβεβαιώνεται από την εκάστοτε κυβέρνηση μια βαθιά πίστη στην πολιτική που οδήγησε στη συνθήκη του Σένγκεν και την ενίσχυση των εξωτερικών συνόρων της Ευρώπης, μια πολιτική εξουσιαστική και εκμεταλλευτική, ταυτόχρονα όμως βαθιά συντηρητική και, τουλάχιστον, εθνοκεντρική. Με αφετηρία αυτή την πολιτική αντίληψη, έχουν δομηθεί κατά καιρούς ειδικότερα σχέδια για τη διευρυμένη αναπαραγωγή των συμφερόντων των κυρίαρχων μερίδων, όπως τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, το τείχος στον Έβρο κτλ. Αυτά τα σχέδια, λοιπόν, από τη μία αντανakλούν την προσπάθεια περαιτέρω εκμετάλλευσης των εργαζόμενων από όλο τον κόσμο, από την άλλη, βέβαια αντικατοπτρίζουν –και εντείνουν– τις ρατσιστικές αντιλήψεις και τον κοινωνικό κανιβαλισμό, καθώς οι εκμεταλλευτές στηρίζουν τις πολιτικές τους πάνω σε «εσωτερικούς εχθρούς» και «συνθήκες έκτακτης ανάγκης».

Βέβαια, επειδή αυτές οι πολιτικές δεν έχουν αναπτυχθεί σε ιστορικό και κοινωνικό κενό, αλλά και επειδή εν γένει το κράτος υπάρχει μέσα από τις αντιφάσεις του, είναι αξιοσημείωτο ότι το ίδιο το Διεθνές Δίκαιο, και όχι μόνο η αίσθηση της αξιοπρέπειας και της αλληλεγγύης των από τα κάτω, επιβίβησε την προστασία των προσφύγων στη χώρα υποδοχής τους. Από τη μία, λοιπόν, εξαγγέλλονται και υλοποιούνται σχέδια όπως το τείχος στον Έβρο και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, ενώ από την άλλη οι πολιτικές του σφραγίσματος των συνόρων, με την έννοια του αποκλεισμού δυνατότητας εισόδου για οποιονδήποτε στερείται νομιμοποιητικών εγγράφων, όπως καταρχήν και η κράτηση προσφύγων, προσκρούουν στο Διεθνές Δίκαιο και την προστασία των προσφύγων. Παρά το γεγονός, λοιπόν, ότι ολοένα και περισσότερο σήμερα οι λόγιοι του ξεριζωμού είναι αναγκαστικοί, παρά αποτέλεσμα «ελευθέρης επιλογής» (ιδιαίτερα σε περιπτώσεις φυσικών ή περιβαλλοντικών καταστροφών ή απόλυτης φτώχειας) η διάκριση μεταξύ μεταναστών και προσφύγων εξακολουθεί να έχει νόημα και μεγάλη σημασία, δεδομένου ότι οι πρόσφυγες προστατεύονται από τη Σύμβαση της Γενεύης του 1951 για το Καθεστώς των Προσφύγων και άλλα διεθνή και ευρωπαϊκά κείμενα.

Όμως ποιοι είναι πρόσφυγες;

Πρόσφυγες είναι τα άτομα που αναγκάζονται να εγκαταλείψουν τη χώρα καταγωγής τους ή συνήθους διαμονής τους (στην περίπτωση των ανιθαγενών), εξαιτίας δικαιολογημένου φόβου δίωξης, για λόγους που σχετίζονται με τις πολιτικές τους πεποιθήσεις, την εθνική ή φυλετική τους προέλευση, τη θρησκεία τους ή με το ότι ανήκουν σε μια ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα. Για τους παραπάνω λόγους, δικαιούνται ασύλιο και διεθνή προστασία στη χώρα όπου καταφεύγουν. Στην ευρύτερη έννοια των δικαιούχων διεθνούς προστασίας, συμπεριλαμβάνονται και τα άτομα

τα οποία, χωρίς τον παραπάνω φόβο δίωξης, κινδυνεύουν να υποστούν σοβαρή βλάβη λόγω ένοπλων συρράξεων ή γενικευμένης βίας.

Ο πρόσφυγας, λοιπόν, δεν δημιουργείται από τη χορήγηση ασύλου, αλλά είναι πρόσφυγας μόνο και μόνο επειδή πληροί τις παραπάνω προϋποθέσεις. Αυτό σημαίνει πως η απόφαση της διοίκησης δεν μεταβάλλει το καθεστώς του αλλοδαπού που ζητάει άσυλο. Παρά ταύτα, είναι πολύ σημαντικό να αναγνωριστεί το καθεστώς του, καθώς η διοικητική (ή δικαστική) πράξη αναγνώρισης του πρόσφυγα είναι αυτή που του προσδίδει τα δικαιώματα που είναι υποχρεωμένη η Ελλάδα, βάσει του διεθνούς και ευρωπαϊκού δικαίου, να του εξασφαλίσει. Για να εξασφαλιστούν, συνεπώς, τα δικαιώματα του πρόσφυγα, και τελικά να απολαύει την προστασία που δικαιούται, έτσι ώστε να μην συνεχίζει αιωνίως να ζει μια ζωή διωκόμενος, απαιτείται ένα δίκαιο και αποτελεσματικό σύστημα ασύλου. Με άλλα λόγια είναι απαραίτητο να υπάρχουν όλες εκείνες οι προϋποθέσεις, διαδικασίες και εγγυήσεις (η εξασφάλιση επαρκούς διερμνείας και νομικής συνδρομής, η διενέργεια ουσιαστικών συνεντεύξεων, η έκδοση αποφάσεων πλήρως αιτιολογημένων κτλ) ώστε, μετά από εξέταση των αιτημάτων τους, όλοι όσοι δικαιούνται διεθνούς προστασίας να αναγνωρίζονται ως πρόσφυγες ή δικαιούχοι επικουρικής προστασίας και να τους χορηγείται το αντίστοιχο καθεστώς σε σύντομο χρονικό διάστημα. Απαραίτητη προϋπόθεση είναι η δυνατότητα απρόσκοπτης πρόσβασης στη διαδικασία ασύλου.

Βέβαια, η κατάσταση στην Ελλάδα εδώ και χρόνια ήταν, και σε πολλά θέματα εξακολουθεί να είναι, εξαιρετικά προβληματική. Καταρχήν, οι αλλοδαποί συχνά στερούνται παντελώς το δικαίωμα της υποβολής αιτήματος ασύλου τόσο στα σημεία εισόδου στη χώρα (Εβρος, νησιά) όσο και στην υπόλοιπη Ελλάδα. Συχνά, δεκάδες έως και εκατοντάδες άτομα συνωστίζονται καθημερινά στις Αστυνομικές Διευθύνσεις της χώρας, οι οποίες, τουλάχιστον προσωρινά, είναι οι αρμόδιες αρχές παραλαβής αιτημάτων ασύλου, ελπίζοντας ότι θα καταγραφεί το αίτημά τους και θα πάρουν την πολυπόθητη «ροζ κάρτα», η οποία αποδεικνύει ότι έχουν αιτηθεί διεθνούς προστασίας και το αίτημά τους εκκρεμεί προς εξέταση. Κατά δεύτερο, η όλη διαδικασία εξέτασης των αιτημάτων ασύλου είχε σαν κύρια χαρακτηριστικά, για χρόνια, την έλλειψη διαδικαστικών και ουσιαστικών εγγυήσεων αναφορικά με τη διερμνεία, την ποιότητα των συνεντεύξεων, την ποιότητα των αποφάσεων κλπ. Τόσο τα προηγούμενα, όσο και μια πολιτική κατεύθυνση του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης, είχαν οδηγήσει σε εξαιρετικά χαμηλά (σχεδόν μηδενικά σε πρώτο βαθμό) ποσοστά αναγνώρισης καθεστώτος διεθνούς προστασίας, παρότι πολλοί αιτούντες άσυλο προέρχονταν από χώρες όπου παρατηρούνται σοβαρές παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων ή που μαστίζονται από ένοπλες συρράξεις. Τέλος, σοβαρό πρόβλημα αποτελούσε και αποτελεί ακόμα η καθυστέρηση στην εξέταση των αιτημάτων και λήψη οριστικής απόφασης, με αποτέλεσμα χιλιάδες άτομα να βιώνουν καθεστώς αβεβαιότητας εδώ και χρόνια. Σημειωτέον ότι στα τέλη του 2010 είχαν συσσωρευτεί 47.000 αιτήματα που εκκρεμούσαν στο δεύτερο βαθμό για πολλά χρόνια.

Τα τελευταία δύο χρόνια, ενώ ο κοινωνικός και θεσμικός ρατσισμός αυξάνεται, η διαδικασία ασύλου αναμορφώνεται κάτω και από την πίεση της Ε.Ε. Ως εκ τούτου, προβλέπεται ότι η αρμοδιότητα για το σύστημα ασύλου θα περάσει εξολοκλήρου σε μία αυτόνομη δομή (η οποία θα υπάγεται απευθείας στον Υπουργό Προστασίας του Πολίτη). Σήμερα ισχύει ακόμα ένα μεταβατικό καθεστώς, μέχρι η αρμοδιότητα της εξέτασης των αιτημάτων ασύλου να φύγει τελείως από την Αστυνομία. Σε πρώτο βαθμό, υπεύθυνη για την εξέταση των αιτημάτων παραμένει η Αστυνομία, μέχρις ότου αναλάβει η νέα Υπηρεσία Ασύλου. Σε δεύτερο βαθμό, σε περίπτωση, δηλαδή, προσφυγής από τον αιτούντα, οι αιτήσεις ασύλου εξετάζονται από τις «Επιτροπές Προσφυγών», από πολιτικές, δηλαδή, επιτροπές, στις οποίες συμμετέχουν ως μέλη ένα πρόσωπο με εξειδίκευση ή εμπειρία στο προσφυγικό δίκαιο ή/και στο δίκαιο των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ως πρόεδρο, έναν εκπρόσωπο της Ύπατης Αρμοστείας του Ο.Η.Ε. για τους Πρόσφυγες ή πρόσωπο που υποδεικνύεται από αυτήν και έναν νομικό, πολιτικό ή κοινωνικό επιστήμονα με εξειδικευμένες γνώσεις στα ζητήματα διεθνούς προστασίας και ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Τα ποσοστά αναγνώρισης του καθεστώτος του πρόσφυγα, καθώς και αυτά της επικουρικής προστασίας ή του ανθρωπιστικού καθεστώτος, ανήλθαν σημαντικά, ιδίως στο δεύτερο βαθμό, γεγονός ενδεικτικό της γενικότερης προόδου, λαμβανομένων υπόψη των χωρών καταγωγής των αιτούντων άσυλο. Σύμφωνα με στοιχεία του Υπουργείου Προστασίας του Πολίτη, το 2011 τα ποσοστά αναγνώρισης σε πρώτο βαθμό ανήλθαν συνολικά σε 1,65% - 2,05%, επί 8.685 αιτημάτων που εξετάστηκαν. Σε δεύτερο βαθμό, το προσφυγικό καθεστώς ανήλθε στο 15,6%, ενώ το συνολικό ποσοστό αναγνώρισης, συμπεριλαμβανομένων και άλλων μορφών προστασίας, ανήλθε στο 28,2% - 40,62% επί 1.007 αιτημάτων που εξετάστηκαν.

Είναι κρίσιμο, βέβαια, σε θεσμικό επίπεδο, η αναμόρφωση του συστήματος ασύλου να μην μείνει μόνο σε διαδικαστικές ουσιαστικές αλλαγές στην εξέταση των αιτημάτων ασύλου, αλλά να διασφαλιστεί ότι για όλους τουλάχιστον τους πρόσφυγες και όσους δικαιούνται κάποιας μορφής προστασίας, θα διασφαλιστεί η κοινωνική ένταξη. Είναι γεγονός ότι σήμερα ένας σημαντικός αριθμός μεταναστών στερούμενων νομιμοποιητικών εγγράφων ζει σε συνθήκες κοινωνικού αποκλεισμού, ειδικά στις σημερινές συνθήκες της κρίσης. Οι πολιτικές που θα ενθαρρύνουν και θα στηρίζουν την προοπτική της κοινωνικής και οικονομικής ένταξης (με μέτρα και δράσεις στους βασικούς τομείς της στέγασης, της επαγγελματικής κατάρτισης, της απασχόλησης και της κοινωνικής πρόνοιας, ανοικτά κέντρα φιλοξενίας κυρίως για τους ανήλικους) όσο και αν φαντάζουν ιδιαίτερα δύσκολες σε συνθήκες οικονομικής κρίσης, είναι προαπαιτούμενο της αξιοπρέπειας για όλους όσους διαβιούν στη χώρα, έλληνες και αλλοδαπούς.

Ταυτόχρονα, οι από τα κάτω, πρέπει με εγχειρήματα αλληλεγγύης να στηρίξουμε την αξιοπρεπή διαβίωσή μας. Αυτά τα εγχειρήματα θα μας δώσουν και τη δυνατότητα για ακόμα πιο αποτελεσματικούς και κοινούς αγώνες ντόπιων, μεταναστών-τριών και προσφύγων, ενάντια στην εκμετάλλευση, τον κοινωνικό και θεσμικό ρατσισμό.

Φ. Θ.

κρατητήρια μεταναστών εντός του λιμανιού Ηγουμενίτσας

ΠΑΡΑΘΕΜΑ

Βάσει των στοιχείων που ανακοίνωσε η Ύπατη Αρμοστεία του Ο.Η.Ε. για τους πρόσφυγες στην από 31.5.2012 συμβολή της στο διάλογο για το μεταναστευτικό και το άσυλο:

Οι «μικτές μεταναστευτικές ροές» έχουν σημειώσει κατακόρυφη αύξηση τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα από το 2006 και μετά. Με βάση επίσημα στοιχεία των ελληνικών αρχών (Αστυνομίας και Λιμενικού), οι συλληφθέντες για παράτυπη είσοδο και διαμονή στην Ελλάδα κατά το 2011 ανήλθαν σε 99.368 (132.524 το 2010, 126.145 το 2009, 146.337 το 2008, 112.364 το 2007, 95.239 το 2006, ενώ το 2005 ήταν 66.351).

Οι αριθμοί αυτοί δεν μπορούν να αποδώσουν με ακρίβεια τον αριθμό των εισεληθόντων παράτυπα κάθε χρόνο, καθόσον (α) συμπεριλαμβάνουν συλληψεις που έγιναν και στο εσωτερικό της χώρας και επομένως αφορούν και άτομα που είχαν εισέλθει τα προηγούμενα χρόνια και (β) δεν συμπεριλαμβάνουν όσους εισήλθαν χωρίς να εντοπισθούν και να συλληφθούν από τις αρχές.

Σύμφωνα πάντως με στοιχεία του FRONTEX, το 90% των συλληψεων στην Ε.Ε. κατά το 2010 λόγω έλλειψης νομιμοποιητικών εγγράφων, έλαβε χώρα στην Ελλάδα. Ειδικά, τα Ελληνο-Τουρκικά σύνορα (θαλάσσια και χερσαία) αποτελούν σήμερα την κύρια πύλη εισόδου για τους μετανάστες και για τους πρόσφυγες. Το 2011 συνελήφθησαν σε αυτά 56.000 άτομα και το 2010, 53.000. Χαρακτηριστικό είναι το γεγονός ότι, ενώ την τριετία 2007-2009 το βάρος των αφίξεων έπεφτε στα θαλάσσια Ελληνο-Τουρκικά σύνορα (νησιά του Β.Α. Αιγαίου), από το 2010 παρατηρείται μια δραματική μεταστροφή προς στα χερσαία σύνορα (περιοχή του Έβρου): 47.000 άτομα συνελήφθησαν στον Έβρο το 2010 και 55.000 το 2011, ενώ σύμφωνα με επίσημα στοιχεία του πρώτου τετραμήνου του 2012, η αύξηση συλληψεων στον Έβρο συνεχιζόταν (+30,75% σε σχέση με το πρώτο τετράμηνο του 2011, τη στιγμή που για το ίδιο διάστημα παρουσιαζόταν αύξηση της τάξης του 21,91% σε όλη τη χώρα).

Η εξέλιξη αυτή, σε συνδυασμό με την έλλειψη κατάλληλων δομών υποδοχής, έχει δημιουργήσει σοβαρά προβλήματα στην περιοχή του Έβρου, όπου η Ύπατη Αρμοστεία έχει χαρακτηρίσει την επικρατούσα κατάσταση ως «ανθρωπιστική κρίση».

η αξιοπρέπεια δε χαρίζεται...